

Жозиан Баласко

БИВШАТА ЖЕНА НА МОЯ ЖИВОТ

РОЛИ :

ФРАНКИ :

ТОМ :

ЖАН ФРАНСОА :

ОФЕЛИ

ДЕЙСТВИЕ 1

Голяма стая под покрива, с огромен прозорец откриващ широк изглед над Париж. Мястото е едновременно библиотека, хол, барче и бюро. Като цяло мебелировката придава комфорт, въпреки безпорядъка който цари, натрупани книги на пода поради липса на място на етажерките. Симпатично място нелишено от чар. Би трябвало да е към седем часа вечерта, без съмнение през лятото. Сцената е празна. Телефонът звъни два пъти и задейства след това телефония секретар.

ГЛАСЪТ НА СЕКРЕТАРЯ : Добър ден, вие звъните на Том Стейнер, Леонард Грей, Вик Мортус и Еростен, но в момента не съм у дома. Моля оставете ми съобщение, като се върна ще ви се обадя. Говорете след бипа. Мерси.

Чуваме бипа и след това гласа на млада жена.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНА : Ало? Леонар? Веро е...Ако си там вдигни слушалката...

В този момент Том Стейнер излиза от спалнята, трийсет годишен съблазнителен мъж, който дозакопчава колана на панталона си и е с още отворена риза. Слуша секретаря.

ГЛАСЪТ НА ВЕРО : Леонар? Там ли си Леонар?

ТОМ : Как само ме нервира като ме нарича така. Не, не съм там...

Привършва закопчаването на ризата.

ВЕРО : Мислех, че ще ми се обадиш...Беше споменал, че ще ми се обадиш...

ТОМ : Е да, бях ти казал, че бих ти се обадил...Бих – условно, а не просто бъдеще.

По време на следващата фраза на Веро, Том разтяга и монтира малка кръгла масичка.

ВЕРО : И тогава си казах...може би нямаш предвид нишо специално тази вечер...

ТОМ : Е да но...аз имам предвид нешо специално тази вечер...

ВЕРО : Искам да ти кажа, цветята, нямаш представа какво удоволствие ми доставиха...На това отгоре бяха чудесни...впрочем още са свежи...ето ги пред мене са!

(Том отива да вземе покривката и я застила.) Как се досети, че обожавам жълтите рози?

ТОМ : А да, няма...

Отива да вземе от бара една ваза с рози и я поставя върху покривката. Любува се на ефекта.

ВЕРО : Все пак съм малко разочерована, че не ми се обади...*(Том отива в кухнята.)* Имам впечатление, че това е повече от една мимолетна история...Все още ли наблюдаваш звездите? Как е Сатурн?

Том се връща с един астрономичен далекоглед. Разтяга го.

ТОМ : Все така обхванат в пръстените си.

По време на следващата тирада на Веро, Том ще разположи далекогледа срещу прозореца и ще го монтира и регулира.

ВЕРО : За пръв път в живота си виждах това...Даже луната макар да е глупаво, но толкова е хубаво...Знаеш ли това какво ми напомня? В един от твоите романи, "Отмъщението на любовта" със сцената между генералния директор и синдикалната активистка, тази дете е лудо влюбена в него...Впрочем, Леонар Грей познава тези отношения по-добре от мене...Може би те отекчавам с това. *(Том намалява звука на секретаря, отива да вземе приборите от етажерката и ги подрежда игриво на масата, подсвирвайки. Той донеся бутилка шампанско от кухнята и си налива една чаша. След това повдига тона на секретаря, предполагайки че тя е свършила.)*...и от тогава не спирам да мисля за тебе. Леонар...

ТОМ : А не, тая ще ми блокира линията!

ВЕРО : Ето защо трябва непременно да се видим...Имам нужда да ти говоря...Чувствам, че мога да ти говоря с часове...

ТОМ : А не няма да може!

ВЕРО : Вчера и онзи ден се осмелих да ти говоря по секретаря, но мисля че...

Той внимателно вдига слушалката.

ТОМ : Лентата за съобщения се препълни...Моля затворете... Лентата за съобщения се препълни. Моля затворете и не звънете отново.

ВЕРО : Леонар това си ти? Ти ли си? Тоя не е секретаря. Не, това си ти, признай! Чуваш ли ме? Ти вдигна слушалката, чух много добре!

ТОМ : Нищо подобно, това е секретаря!

ВЕРО : Какво? Що за история е това?

ТОМ : По дяволите! *(Прекъсва секретаря и гласът на Веро.)* Ало? А, добър вечер

Веро...Току шо пристигам... Кълна ти се...В момента съм претрупан. Кълна ти се, че е истина...Да...Но не ми остана време...Слушай, не го възприемай така...Не, сам съм...Не мога...Поканен съм на вечеря...Не мога...Не знам...Да ти се обадя? Слушай Вероник, действително беше много хубаво, но все пак...О'кей...Не, не можем да се променим...Такъв съм. Да глупаво е...Сега вече започваш да заличаваш спомените...Ама разбира се, ти си чудесно момиче...*(Мило но твърдо.)* Да, знам, един прекрасен уикенд, но това беше момент и момента отмина...Бях честен...Не съм те мамил Вероник...Имам свой живот. Прекъсвам, ще прекъсна...Не, не съм свободен тази вечер...Е да, мръсник съм. *(Чуваме щракането на затворената слушалка. Том тръсва глава и затваря. Чуваме звън на вратата.)* Идвам! *(Пуска нежна музика, намалява осветлението и пръска с ароматен аерозол.)* Един момент, идвам. *(Отваря вратата без да погледне кой е.)* Добър вечер!

ГЛАС НА ЖЕНА *(от площадката)* : Добър вечер Том...*(Том вдига глава и гледа посетителката безмълвен и изтукан.)* Да не те безпокоя?

ТОМ : А-а-а? Не, не...

Не помръдва.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНА : Може ли да вляза?

ТОМ *(все така смаян)* : Разбира се.

Пропуска да влезе млада жена бременна в седмия месец. Това е Франки. Тя е със зачервени от плач очи и носи пазарна чанта, от която се подава един хляб.

ФРАНКИ : Може ли да седна?

ТОМ *(все така замаен)* : Да...

ФРАНКИ : Имах желание да намина...

ТОМ *(объркан)*: Много добра идея...*(Спира музиката и пали лампите.)* Как се добра до адреса ми?

ФРАНКИ : От указателя... *(Притеснено мълчание.)* Кажете ако те безпокоя...

ТОМ : Не, никак...

ФРАНКИ : Извини ме...че се изтърсих така без предупреждение. Чакаш ли някого?

ТОМ : Да, но това не е важно...

ФРАНКИ : Тръгвам си...Исках само да ти кажа добър ден...

ТОМ : Много ми е драго да те видя.

ФРАНКИ : На мене също...Мога ли да те помоля за чаша вода?

ТОМ : Разбира се.

Поглежда скришом часовника си и тича в кухнята да донесе чаша вода.

ФРАНКИ : Много е приятно тука...

ТОМ (*тичайки ѝ поднася чаша вода*) : Заповядай.

ФРАНКИ (*изпразва я на един дъх*) : Благодаря.

Том пали цигара. Протяга пакета на Франки.

ТОМ : Извинявай , ще запалиш ли?

ФРАНКИ : Не благодаря...Спрях откато...

ТОМ: Притеснява ли те ако пуша?

ФРАНКИ : Не никак.

ТОМ : Всичко наред ли е?

ФРАНКИ : Да... От тази страна всичко е наред... Раждам след два месеца...

ТОМ : Франки... Радвам се да те видя отново след толкова време, но днес съвпада кофти.

ФРАНКИ : Чакаш някого. Разбирам те напълно... Тръгвам...(Става.)

ТОМ (*шумно*) : По дяволите, можеше да ми позвъниш преди!

ФРАНКИ : Искаше ми се, но...нямах пари.

ТОМ : Но какво?

ФРАНКИ : Нямах пари да ти позвъня...

ТОМ : Нямяла си един франк да ми позвъниш?

ФРАНКИ : Не...имах само колкото за хляб.

ТОМ : Чакай, каква е тази история? Ти как дойде?

ФРАНКИ : Пеш...от нас...ако все още може да се каже...

ТОМ : Съседи ли сме? В Монмартър ли живееш?

ФРАНКИ : Не, идвам от Порт д'Итали.

ТОМ : Пеш?

ФРАНКИ : Да.

ТОМ : И ще се прибереш пеш?

ФРАНКИ : Не мога да се прибера...

ТОМ : Защо?

ФРАНКИ : Нямам ключ...Остана у Артур.

ТОМ : Артур... Кой е този Артур? (*Франки не отговаря...и поглежда корема си.*)
Аха! А той къде е, Артур?

ФРАНКИ : В самолета за Филадельфия.

ТОМ : Завеляно момче ми се струва този Артур... Добре... (*Пребърква сакото си.*)
Ще ти отпусна малко пари, ще отидеш на хотел и утре викаш ключаря.

ФРАНКИ : Не мога да викам ключаря. Това не е у мене. При него съм. Така или иначе, портиерката ми каза, че той е отнесъл всичко.

ТОМ (*въръщайки се без парите*): Франки, какво си седнала да ми разправяш?

ФРАНКИ : Че си е тръгнал откъмвайки всичко...

ТОМ : Докато ти купуваше хляб?

ФРАНКИ : Да...Когато се върнах, вратата беше заключена.

ТОМ : Без нито дума обяснение, без нищо?

ФРАНКИ : Имаше...Беше надраскал на вратата "бай-бай" с тебешир.

ТОМ : Ами че той е истински боклук този тип!

Тя се задавя в сълзи.

ФРАНКИ : Том, закъсала съм я здравата...Не ми остана нищо...Взел е всичко, нямам четка за зъби, нямам килоти, нищо.

ТОМ : О, Франки, не може да бъде! Каж ми, че това не е истина!

ФРАНКИ (*секне се в покривката*): Извинявай, че се изсекнах в покривката.

ТОМ : Но защо избра да дойдеш при мене? Защо точно мене?

ФРАНКИ : Не знаех къде да отида.

ТОМ : Не ми казвай, че нямаш приятели! Ти, която крещеше, че бракът ти пречи да имаш приятели, живееш все още без приятели?

ФРАНКИ : Да, имам приятели...но те живеят в предградията.

ТОМ : Чудесно, вземаш едно такси и отиваш да ги видиш там.

ФРАНКИ : Не мога...Те самите живеят при приятели.

ТОМ : А майка ти? Защо не отидеш да потърсиш майка си?

ФРАНКИ : Мама, тя от две години живее в Лондон...с един тип, който организира надбягвания с кучета. Не се безпокой Том...Отивам на хотел, пък утре ще видим.

ТОМ : Но това е безумна история. От шест години не сме се виждали! Не си ми давала и най-малък знак на живот откакто се разведохме! Нито един телефон, нито картичка, нищо! И се стоварваш спокойно в живота ми, като че ли все още той ти принадлежи! А ако се окаже, че съм женен?

ФРАНКИ : Женен ли си ?

ТОМ : Не, но можех да бъда.

ФРАНКИ (*сваля си обувките*): Ще поседна две минути...Толкова бях изморена...краката ми са отекли, само чехли 41 номер ме спасяват за сега. Ох, уморена съм...

ТОМ (*прави някакъв жест към нея*) : О, Франки...

ФРАНКИ (*между две хлипания*) : Можеш ли да ми посочиш тоалетната? Пишка ми се...

ТОМ : Моля те (*показва вратата на спалнята*) : До спалнята, в банята.

ФРАНКИ (*става*) Благодаря...Пишка ми се през две минути...Току що изпих чаша вода, и хайде...Това е от притискането, от бебето де, върху мехура...от там идва..

ТОМ : Разбира се...Ключът е в дясно. (*Тя отива в банята. Останал сам, Том се хваща за главата.*) По дяволите! (*Отива да рови на бюрото си, намира тейфтерче, което разлиства, после вдига слушалката и набира номер.*) Ало? Добър ден госпожо. Орели още там ли е? Така ли...Отдавна ли? Не, не, нищо, благодаря...

Затваря телефона докато Франки са появява.

ФРАНКИ : Ух, по-добре съм...Извинявай за притеснението...

В този момент на вратата се звъни.

ТОМ (*нервно*) : Няма нищо... (*Надрасква някакъв номер върху къс хартия.*) Ето това е моя номер, обади се утре. (*Към вратата.*) Идвам. Слушай, бъди така мила, излез през задния вход, в кухнята и ми се обади утре, О.К.?

ФРАНКИ : О.К. Можеш ли да ми дадеш?...

Том ѝ пъха чехлите в ръцете.

ТОМ (*категорично*) : Разбира се... До утре.

ФРАНКИ : Не те питах за това...

ТОМ : Утре всичко ще уредим. (*Тя излиза. Звъни се отново.*) О, имайте малко търпение, малко търпение! ...Идвам! (*Тичайки, намалява осветлението, пуска музиката, оправя набързо прическата си пред вратата. Отваря. Един разносвач му подава една кутия с торта.*) Добър вечер! (*Разбирайки кой е*) По това време ли се разнася? И това ми било работа! (*Подава пари на човека, който остава откън и поема кутията с тортата. Отваря кутията и поставя тортата на масата. Осветлението намалява постепенно, оставайки един светлинен лъч върху вратата която води в кухнята. Вратата се отваря и открива Франки. Тя не е бременна и е в други дрехи, носи куфар и шлифер под ръка. Под другата мишница стиска блок за рисунки*)...Размисли ли добре? Защото преминеш ли тази врата край, кракът ти по-вече няма да стъпи тука. (*Франки тъпче дрехи в куфара си.*) И както си си събрала партакешите, може да свалиш и боклука!

Франки отива да погледне през прозореца.

ФРАНКИ : Тръгвам си, таксито е долу.

ТОМ : А може ли да знаем къде отиваш, ако не е тайна?

ФРАНКИ : При Саша.

ТОМ : При тази дърта лезбийка?

ФРАНКИ : Каква изящност. И след това се чудиш защо "Галимар" не ти приема ръкописите!

ТОМ : Това не е ругатня, а констатация. Тя е сто кила и обича единствено жените. Пак някой ти е взел акъла. Хайде, сега можеш да ми го кажеш, кой е?

ФРАНКИ : Никой! Просто никой! Ти наистина ли вярваш, че не можем без вас мъжете? Че ако не ни чукате редовно сме на крачка от смърта? Искам да ти кажа, че една хубава книга и едно малко ръкоблудстване от време на време ни стига за месеци, че и за години дори!

ТОМ : Това не са твои дума, а на Саша. Това е от речника на твоята аверка.

ФРАНКИ : Много се лъжеш, аз го казвам! И винаги съм говорила така, но ти никога не ме чуваше! Пусни ме да мина!

Препречва ѝ пътя.

ТОМ : Ти не можеш да ме напуснеш, Франки! Не сега. Не в момента, в който съм достигнал дъното, когато не мога да завърша този скапан роман, на който не съм написал и първия ред. Помисли малко и за мене!

ФРАНКИ : Таксито ме чака...Пусни ме да мина...

Настига я.

ТОМ : Чакай, Франки...чакай...една минута...последна...след това няма да ти дотягам по-вече, можеш да си тръгнеш. Изслушай ме...Аз не мога да живея без тебе, Франки. Ти никога няма да намериш някой, който да те обича колкото мене. Ти не можеш да си представиш колкото те обичам...

ФРАНКИ : А, защо?...Мога да си представя...Ти си единствената личност на света способна на толкова силни чувства...

ТОМ (*задържайки я*) : Франки! (*Пада на колене пред нея, обгръща и краката с ръце; започва да плаче.*) Обичам те Франки, обичам те, не искам да си тръгваш, не е възможно...Моля те, моя любов...

ФРАНКИ (*на границата на сълзите*) : Престани...Том...Не издържам повече...Уморена съм от тези непрестанни разправии...Край...

ТОМ: Няма да има повече разправии, кълна ти се, ще окрепна духом...Ще стана известен, ще спреш да бачкаш, ще се преместим, ти ще имаш свое ателие...Ще можеш да рисуваш, да правиш каквото си искаш. Франки, кажи ми, че ме обичаш още малко? (*Франки се освобождава и излиза.*) Не ме обичаш повече? Не, това е невъзможно. (*Том се изправя, последва я и започва да крещи в рамката на вратата.*) Франки!... Върни се! Мръсница, ти наистина си мръсница. Ебалник. Върви на майната си. Глупачка! Какво ще правиш? Карикатури на площада? Но ти си кръгла нула, рисуваш като с краката си. Жалка скапанячка! (*Затръшка вратата и остава за един момент облегнат на рамката ѝ.*)

Връща се пълното осветление. Том разтърсва глава, сипва си на бара чаша алкохол и го изпива на един дъх.

ТОМ : Край, свърши се, всичко това е минало! Тя няма да се връща в живота ми, край! (*Поема дълбоко дъх. На вратата се звъни.*) Много добре. Пресни дупенца, нов живот, красота! Идвам, един момент! (*Отваря вратата на една много мила личност, Орели. Тя е задъхана.*) А, Орели! Ето ви най-послед!

ОРЕЛИ (*задъхана*) : Бързах, страхувах се, че няма да заваря никого...

ТОМ : Щях да ви чакам цяла нощ!

ОРЕЛИ : На това отгоре, готвех се да тръгвам, ето че пристига цитерната да пълни резервоара. Два хиляди литра супер. Видях се в чудо. *(Сваля палтото си откривайки един комбинезон на бензинаджийка, целия в маслени петна.)* Извинявай, нямах време да се преоблека. Но си измих ръцете. *(Тя разглежда мястото, докато Том отива да търси бутилка шампанско върху бара.)* Смешно е, но не си ви представях в подобно кътче.

ТОМ : Така ли? Разочарована ли сте?

ОРЕЛИ : Не, не съм казала това! Хубаво е тук. И има адски готин изглед.

ТОМ: А, да, разкошен. И понякога небето е изключително...И можем да гледаме звездите... Виждали ли сте някога звездите през телескоп?

ОРЕЛИ : Не съм имала тази възможност, живея на партера...

ТОМ *(отива към телескопа и го ориентира)* : Ето...Елате да видите.

ОРЕЛИ : Може ли да минем на ти? Защото намирам вието за малко тъпо.

ТОМ : Аз също го намирам шибано...и после, ти ми измери нивото, това сближава хората!

ОРЕЛИ : Знаеш ли, че наистина можеше да ти избият клапаните ?

ТОМ : Знам, разбира се...Погледни.

ОРЕЛИ : Трябва да следиш, да се смазват.

ТОМ : Е, да...

ОРЕЛИ : Иначе, когато стягаш...и ако стягаш...

ТОМ : После закъсваш...Гледай колко е хубаво...

ОРЕЛИ : Е-е-гати, това е бомба!...Хванах луната.

ТОМ : Не, това е черчевето на прозореца...

ОРЕЛИ *(освобождавайки се)* : А така ли?

ТОМ : Искаш ли да видиш Сатурн?

ОРЕЛИ : Това пък какво е ?

ТОМ : Една планета.

ОРЕЛИ : Давай да видим.

ТОМ : Гледай, върховно е...различаваме даже спътниците близо до пръстена!

ОРЕЛИ : А, да, супер!

ТОМ : Чаша шампанско?

ОРЕЛИ : Нямах ли нещо друго, шампанското не ми понася, само ме...(Сочи стомаха си.)

ТОМ (*леко изненаден*): Какво предпочиташ?

ОРЕЛИ : Нека да е един джин-домат!

ТОМ : Един какво?

ОРЕЛИ : Джин с доматиен сок, едно руле-буле. (*Том и приготвя коктейла.*)
Аверите от бензиностанцията не искаха да повярват, че имам среща с Вик Мортус!

ТОМ : Твоите колеги и те ли четат книгите ми?

ОРЕЛИ : Не, затова не ми вярват.

Том се връща с коктейла.

ТОМ : Заповядай.

ОРЕЛИ (*след като изпива чашата на един дъх*) : Благодаря...Те не се интересуват от нищо, не четат. Трябваше да им занеса една от твоите книги. Е, това вече ги събори!

ТОМ : Представям си...

ОРЕЛИ : Преди всичко те си те представяха като стар мръсник, с брадавици навсякъде...Мене това само ме размиваше. Много добре видях, че нямаш брадавици навсякъде...И така да беше, нямаше да ме стресне...Изчетох цялата сбирка "Клоаки". Но ти, ти наистина си най-гаден.

ТОМ : Ласкаеш ме...

ОРЕЛИ : Честно. Знам ги наизуст. "Накълцвачът от Сен Лазар" , тази е гениална, има една друга също много хубава, жената която полудява и убива всичките си обожатели, за да вкуси мозъците им. А, по дяволите, не си спомням вече заглавието...Нали знаеш... Изсмуква им мозъците със сламка...Тази история е безумна!...Ах, да "Черепоядката"!

ТОМ : "Главотрошачката".

ОРЕЛИ : Да, точно така. А! Тази ме изкефи!

ТОМ : Не мислех, че имам толкова запалени читателки...

ОРЕЛИ : Обожавам всичко, което е мръсно и гадно!

ТОМ : Видно е!

Той я целува.

ОРЕЛИ : Чуваш ли как ми куркат червата?

ТОМ : Какво?

ОРЕЛИ : Толкова съм гладна, че мога да се нахвърля на труп!

ТОМ (*обгръщайки я*) : Имаме време, никой не ни гони...

ОРЕЛИ : Както кажеш, но на мене на празен стомах ми е черно пред очите...

ТОМ : Бързо на масата тогава. Норвежка съомга, сметана и блини. Бива ли?

ОРЕЛИ : Аз съм повече мръвкарка. Ще залезя всичко със сметаната и толкоз. Обожавам всичко, което накъртва. (*Том отива в кухнята и се връща веднага. Орели се изправя*) Какво става?

ТОМ (*вземайки сакото си от спалнята*) : Нищо особено. Налага се да вечеряме на ресторант.

ОРЕЛИ : Защо?

ТОМ : Съомгата са е развалила и няма нищо за ядене...

ОРЕЛИ : Но аз не мога да отида на ресторант така, видя ли колко съм омазана?

ТОМ : Оставаш по палто, ще вечеряме на терасата.

ОРЕЛИ : Не, не, ще се оправим някак си. Ще ти приготвя нещо, обожавам това. Имаш ли макарони?

ТОМ : Не, мисля че не ми е останало нищо. Ела.

Взема мантилото ѝ и го слага върху раменете ѝ.

ОРЕЛИ : Сигурна съм, че хладилника ти изобилства с продукти, остави ме да се оправя.

ТОМ : Не, чакай! (*Тя се отскубва, оставайки мантилото в ръцете му и отива в кухнята.*) Орели!

С един отчаян жест той се сгромолясва на дивана с мантилото в ръце. Орели се връща почти веднага.

ОРЕЛИ : Каква е тази бременна жена, която спи на пода с парче сьомга в ръцете?

ТОМ : Моята жена, тоест бившата ми жена, една заплетена история, но...

ОРЕЛИ (*прекъсва го*) : Поканил си я на вечеря?

ТОМ : Няма такова нещо! Тя се покани сама. Хайде, ела...

В този момент Франки изниква на портала на кухнята.

ФРАНКИ : Вината е моя госпожице, трябваше да си отида и съм задрямала, вината е моя.

Орели хвърля поглед на Франки.

ТОМ (*гледа недоволно Франки*) : Свърши това, което си започнала в кухнята и след това тръшни вратата като си тръгнеш. Разбрахме ли се Франки?...Хайде де, Орели, ела!

ФРАНКИ : Том! Ти не ми даде пари за хотела...

ТОМ : Как така не ти дадох пари!

ФРАНКИ : Когато те помолих, ти ми връчи чехлите...

ТОМ (*притеснен*) : А, да...(Рови из портфейла си. После много нервно пребърква чекмеджето на бюрото) Съжалявам, но нямам налични...

ФРАНКИ : Няма значение, ще се оправя някак.

Том повлича Орели.

ОРЕЛИ : Нямате ли в себе си пари?

ФРАНКИ (*на границата на сълзите*): Малко съм я закъсала...Няма нищо, тръгвам си... Ще отида на гарата Монпарнас, отворена е до два часа, ще поспя на една пейка...Топло е...

ОРЕЛИ : Няма да я оставиш да тръгне съвсем сама, в това състояние, без пари?

ТОМ : Аз какво съм виновен, че нямам налични?

ОРЕЛИ (*рови в чантата си*) : Имам само сто франка, давам ви ги.

ФРАНКИ : Много мило, но не мога да ги приема...

ТОМ : А защо? Аз утре ще ги върна на Орели и толкоз.

ФРАНКИ : Не...не прося милостиня...Унизително е...

ТОМ : За бога, Франки не прекалявай, достатъчно ми съсипа вечерта. Защо ти трябваше да изплюскаш всичката съомга, знаеше много добре, че очаквам мадама...извинявай!

ФРАНКИ : Гладна бях...Осем километра, това пристъргва. Прекосих Париж пеша...

ТОМ : Но това не е мой проблем, майка му стара!

ФРАНКИ : Не ми кръщи!

ОРЕЛИ (*удря го с чантата по гърба*): Престани! Отвратително е да се отнасяш така с бременна жена. Не понасям това! Възмуцавам се!

ТОМ : Орели!

ОРЕЛИ : Не ме приближавай, мога да ти забия един ритник в ташаците!

Излиза затръшквайки вратата.

ТОМ (*отваряйки вратата*) : Чакай Орели! Върни се!

ОРЕЛИ (*отвън*) : Нещастник!

Том се връща в апартамента.

ФРАНКИ : Страшно съжалявам Том...

ТОМ : Франки, замълчи...

ФРАНКИ : Страшно ми се доця да хапна съомга, знам че това са бабини девитини, но ако не си утолиш пощявката, детето може да са роди с розово петно на лицето ...

ТОМ : Не произнасяй нито дума повече, защото мога да те удуша! (*Франки остава изтукана като паметник. Том отива да намери телефонен указател, разлиства го, намира това, което му трябва и набира номера*) Ало? Хотел Екселсиор? Г-н Стайнер е. Леонар Грей, романиста... Да ви се намира свободна стая?...Много добре...Едно лице ще дойде от моето име, ще оправя сметката утре...Благодаря... (*На Франки.*) Хотел Екселсиор е от среща, на номер 13. А сега си върви...

ФРАНКИ (*с движение към кухнята*) : Торбата...

ТОМ : Не, аз ще отида.

ФРАНКИ : До хладилника.

Той отива в кухнята, а тя използва момента да седне на масата и да хапне от тортата.

ТОМ (*вика отън*): Не виждам никъде шибаната ти чанта!

ФРАНКИ : Оставих я до хладилника все пак!

Франки се нахвърля върху оставената на маса торта. Том се връща с пазарната чанта.

ТОМ : Беше ВЪВ хладилника! (*Вижда я на масата.*) А не, спри да се тъпчеш. Стига лигавщини!

ФРАНКИ : Защо ми говориш с тоя тон? Какво искаш? Да ме разплачеш ли? (*Потапя се в сълзи.*)

ТОМ : Франки, спри да плачеш...и не се опитвай да хвърлиш вината върху мене, знам че си много опитна в това отношение, но усилията ти са напразни!

ФРАНКИ : Нищо не се опитвам... Просто съм уморена, уморена разбра ли... Не искам да ти създавам неприятности, кълна ти се...

ТОМ : Защо тогава дойде да звъниш на вратата ми? В кой момент си спомни за моето съществуване? Връщайки се от хлебарницата с франзелата под мишницата? Я не ме размивай! Или търсейки в жълтите страници на телефонния указател? В рубриката "лесни жертви"...ст, ст, Стайнер...а ето този ще го прецакам!

ФРАНКИ : Доставя ти удоволствие да ме унижаваш! Ти си се променил, използваш ситуацията да ми натиснеш главата под водата!...Отвратителен си!

ТОМ : Господи, ако съществуваш, запази нервите ми! (*Крещайки*) Аз ли съм виновен, че си бременна? Аз ли съм виновен, че си попаднала на царя на мръсниците? Франки, ако не беше издута като угоена крава, щях да та хвърля през прозореца!

ФРАНКИ : Не крещи така...Не ме впечатляваш. И после, каква е ползата да се нервираш...(*Том отива да глътне шампанско направо от шишето.*) Не мислех че толкова ще се разгневиш...въпреки че не сме се виждали отдавна... Дойдох като приятел...

ТОМ : А, така ли? Защото ние двамата сме приятели? Откога?

ФРАНКИ : Мислех, че ще можеш да ми помогнеш поне морално...

ТОМ : Слушай Франки, в памет на нашите пет кошмарни години, ми се ще да ти помогна морално, както ти се изразяваш, и ще ти подпиша чек. (*Става и отива на бюрото си.*) Та? Колко ти трябва?

ФРАНКИ : Престани да говориш за пари! Като че ли само парите са ми проблем! Помъчи се малко да ме разбереш!

ТОМ : Но ние сме чужди един за друг...Вече не се познаваме...Животът ни вече не е същия...нито идеите...Впрочем, никога не сме имали общи идеи! Ти си вече голяма...на колко стана?

ФРАНКИ : Трийсет и две.

ТОМ : Да, трийсет и четири...Аз съм на трийсет и пет. Ти ме научи на нещо, Франки, Това е да бъда егоист.

ФРАНКИ : Ти нямаше нужда от урок... Беше вече много надарен от самото начало.

ТОМ : ...На мене всичко ми е наред... Живея щастливо...и честно казано, нямах и най-малко желание да те видя отново.

ФРАНКИ (*след пауза*) : О.К. От ясно по ясно.

Франки става, взема си чантата и проверява съдържанието. Мъчителна пауза.

ТОМ : Не е далеко, практически отсреща е, хотел Екселсиор...от мое име.

ФРАНКИ : Благодаря...Ти ми спаси живота.

Франки прави спазъм на лицето и изстенва.

ТОМ : Какво има?

ФРАНКИ : Не знам, много ми е лошо...

ТОМ : Трябва да е от съомгата.

ФРАНКИ : Не беше ли прясна?

ТОМ : Да, но видя ли количество, което изплюска?

ФРАНКИ : Колко филета бяха?

ТОМ : Дузина.

ФРАНКИ (*повдаига ù се*) : Оооо...ненавиждам съомгата. Добре...Довиждане, Том. (*Тя не мърда обаче. Хваща се за корема*)...Том...Може ли да поседна две минути?

ТОМ (*изведнъж обезпокоен*) : Лошо ли ти е?

ФРАНКИ : Не нищо ми няма...Ще полегна по гръб. *(Поляга върху дивана)*
Трябва да си сложа краката на високо...заради кръвообращението...

ТОМ : Ще извикам лекар.

ФРАНКИ : Няма нужда...

ТОМ : Не говори глупости. Не желая да ми родиш едно недоносче на мокета...

ФРАНКИ : Не викай злото. *(Той отива да търси указателя и го разлиства.)*
Поддай ми телефона. Ще извикам един приятел лекар. *(Том ѝ подава телефона. Франки избира номера)* Ти познаваш брат му. Етиен. Беше във факултета с тебе.

ТОМ : Етиен? А да! Един як бабанко, който прилагаше диалектиката по време на манифестациите с железен прът...

ФРАНКИ : Той има брат близък, Жан Франсоа, който стана лекар... Ало?
"Рали"? Моля ви, Жан Франсоа дали е там? Благодаря.

ТОМ : "Рали"?...Това лекарски кабинет ли е?

ФРАНКИ : Не, това е бар в петнайсети район...Ало? Жан Франсоа?
Франки...Можеш ли да минеш тази вечер? Не се чувствам много добре...Не мисля, че е сериозно...Не, аз съм при Том, бившия ми мъж...Ще ти обясня...22 авеню Жюно...Мерси...*(Затваря телефона)* Идва...Прекрасен човек. Следи бременността ми от самото начало и не ми е взел нито пътак.

ТОМ : Удобно е да имаш приятел гинеколог при твоето положение.

ФРАНКИ : Не е гинеколог, психоаналист е...

ТОМ : Много оригинално...

ФРАНКИ : Но е учил медицина. *(Повдига ѝ се)* Мисля, че ще повърна...

Опитва се да стане но не успява.

ТОМ : Чакай...Ще ти помогна. *(Помага ѝ да стане.)* Няма да мога...

ФРАНКИ. Трябва да ме търкулнеш...Аз така ставам сутрин...Търкалям се.

ТОМ : По дяволите, тежиш цял тон!

ФРАНКИ : Извинявай...*(Успява да се изправи...Правят няколко крачки. Франки спира.)*
Лъжлива тревога...Мина ми...

ТОМ : Ах...Седни тогава...ще чакаме авера ти...

Сяда на масата и започва да се храни под погледа на Франки. Раздразнен взема чинията си и отива на бюрото.

ФРАНКИ (*разглеждайки бюрото на Том*) : Пишеш ли все още?

ТОМ : Знаеш че само това умея...

ФРАНКИ (*сядайки на масата*) : Никога не успях да намеря някоя от твоите книги в книжарницата.

ТОМ : Защото пиша под псевдоним... А ти, с какво се занимаваш, извън...

Прави жест към нея.

ФРАНКИ : С бои...

ТОМ : Продължаваш!...Не ти липсва кураж...Излагаш ли в момента?

ФРАНКИ : Не, искам да кажа, по постройките...

ТОМ : Работиш по постройките в твоето положение?

ФРАНКИ : Не е трудно, това са малки обекти, гарсонieri...Спокоен си и никой не ти виси на главата...Работя с един приятел Лулу...този дете живее в предградията...Виж той е истински художник.

ТОМ : И боядисва апартаменти?

ФРАНКИ : Не, той излага...у тях...изобщо при приятели...Ох ...

Отново ѝ се повдига.

ТОМ : Бързо, бързо...(Влачи я към банята. Току що влезли в спалнята, на вратата се звъни. Том се появява отново) Идвам! Ей сегичка. (Том отваря вратата на малко човече с английски шорти и с каска на главата) Да?

ЖАН ФРАНСОА : Добър вечер. Вие ли сте Том? Аз съм Жан Франсоа.

ТОМ : Добър вечер.

Жан Франсоа прави обиколка на стаята с хитра усмивка.

ЖАН ФРАНСОА (*сваля си каската*): ...Какво сте ме зяпали? Шортите ли ви притесняват?

ТОМ : А не, не, ни най-малко...След като познавам вашия брат близък, малко съм изненаден от липсата на прилика...

ЖАН ФРАНСОА : А, затова ли? Извинявайте, понякога имам параноични забегки в края на вечерта...Удивително е нали? Аз и Етиен не сме еднояични

близнаци. Две яйцеклетки, едната много едра и една много малка, която се е опитвала да отстои скромно дял от майчиния корем цели девет месеца...Добре, а сега какво точно се случи?

ТОМ : На Франки ѝ прелоша. Сега като че ли е по-добре. Оттук.

ЖАН ФРАНСОА : Пак се е нахвърлила върху яденето...Нямате ли нещо за пиене, пресъхнал съм...

ТОМ : Разбира се...Налейте си чаша вода.

ЖАН ФРАНСОА : Не се кахърете, ще си наля чаша шампанско.

Отива да се обслужи на малката масичка.

ТОМ : С мотор ли дойдохте?

ЖАН ФРАНСОА : С мотопед. Много е удобен когато има задръствания...(Поглъща чашата си. Том проявява нетърпение) Отивам...

ТОМ : Имате време.

ЖАН ФРАНСОА : Благодаря. (Сяда) И тъй, вие познавате брат ми?

ТОМ : Познавах го от факултета, когато беше маоист...

ЖАН ФРАНСОА : Оглавява голяма кантора на съдии-изпълнители...Той запази непокътната буйната си страст, която влагаше в политическите борби. Само че в момента я прилага за да вкарава пари в кесиите на клиентите си. Голям успех... Добре. Стига сме бърбрили...

Отива към спалнята.

ТОМ (Посочва медицинската му чанта) : Забравихте си инструментите.

ЖАН ФРАНСОА : А!...(Взема чантата си.) Вдъхва доверие...

Влиза в спалнята, но веднага след това излиза, взема чашата и бутилката шампанско и отива пак. Том хвърля поглед в спалнята облеган на рамката на вратата с гръб към публиката. Смяна на осветлението. Когато се обреща, държи в ръцете си Франки. Тя не е бременна, облечена е в дъфъл-кот и носи малка пътна чанта. Целуват се.

ТОМ : Кога се връщаш?

ФРАНКИ : В друг ден.

ТОМ : Наистина ли не държиш да те изпратя?

ФРАНКИ : Не, това са женски работи...Мъжете нямат място там.

ТОМ : И защо да не мога да те придружа. Да не е забранено от Комитета за Освобождение на Жената?

ФРАНКИ : Повечето отиват точно защото пичът им ги е зарязал.

ТОМ : Да, но аз съм тук, с тебе съм, съблазних те, но не съм те зарязал (*Усмивва се и я прегръща*) Ще се справиш ли?

ФРАНКИ : Разбира се. Изглежда дори приятно. Познаваш Елизабет, тя е ходила преди три месеца...Настроението е великолепно, момичетата пеят в рейса, придружителките са там за да те окуражават ако се скапеш. Вечерта, тя е спала в младежко общежитие в Амстердам, и на другия ден, след това, даже е посетила зоопарк. Казват, че е много хубав този зоопарк.

ТОМ : Знаеш много добре, че ако беше възможно, щяхме да постъпим иначе...

ФРАНКИ : Знам...Ти ще ми кажеш, че това е глупаво, че това в моя корем е едва някакво два сантиметрово нещо си, но аз го чувствам.

ТОМ : Обичам те Франки... Ще си имаме бебе, когато ще можем да го отгледаме като хората...Ще имаме много, три, четири и повече ако искаш...

ФРАНКИ : Да.

Притискат се.

ТОМ : Сигурна ли си, че всичко е организирано добре, лекари, това онова и не рискуваш нищо?

ФРАНКИ : Виж това да...Всеки ден минават по сто, двеста момичета. Свикнали са...И не боли. Елизабет ми каза, че не боли...

ТОМ : Взе ли всичко необходимо, да не забравиш нещо?

ФРАНКИ (*опитва се да се шегува*) : Свех си чек-листата!

ТОМ : Ще те изпратя до рейса.

ФРАНКИ : Не, по-добре е да отида сама...

ТОМ : Ще бъда с тебе, няма да спра да мисля за тебе...

ФРАНКИ : Аз също, ти си с мене тука (*показва сърцето си*)... и тука (*главата*). Довиждане до други ден.

Излиза. Връща се обикновеното осветление. ЖанФрансоа излиза от спалнята.

ЖАН ФРАНСОА : Всичко е наред. Това което си мислех. Емоционален шок. Компенсираме с това, което ни е под ръка. Ако бяхте направили едно кило юфка, тя щеше да излапа едно кило юфка. Щеше да е за препочитане да абсорбира юфката, със съомгата винаги е малко рисковано.

ТОМ : Съжалявам, не бях предвидил. Иначе мислете ли, че не бих приготвил юфка... *(ЖанФрансоа се подхилва, сяда на бюрото, вади писалка и рецепта от сакото и започва да пише.)* Вие, който сте приятел на Франки, познавате ли го добре този...Артур?

ЖАН ФРАНСОА : Интересен тип...Концептуален скулптор...Нещо да ви говори това?...Как да ви го опиша?...Парцали натопени в гипс и прекарани през пералнята. Направи една-две хубави изложби в Париж. Трябва да се види.

ТОМ : Може би си заслужават едно око тези гипсирани парцали.

ЖАН ФРАНСОА : Не, изложени са пералните машини...

ТОМ : Тъй си мислех...В кой квартал живеете?

ЖАН ФРАНСОА : Метро Камброн...Защо?

ТОМ : Чисто любопитство...Голям ли ви е апартамента?

ЖАН ФРАНСОА : Слушайте миличък, не мога да взема Франки при себе си, ако това искате да ми кажете.

ТОМ : Защо? В мансарда ли живеете?

ЖАН ФРАНСОА : Още по-лошо. Живея с майка си...Не се смейте. По-точно, живея при майка си, и тя не понася друго женско присъствие, даже в един контекст лишен от всякакви сексуални и сантиментални съображения...плюс това, Саша е много ревнива.

ТОМ : Саша? Познавах една Саша...Една дърта лез...една приятелка на Франки, която се бореше в Комитета за Освобождение на Жената. Същата ли е?

ЖАН ФРАНСОА : Точно. Саша Амазонката. Както казва Лакан, такива повече не се пръкват, калъпа се строши.

ТОМ : Доколкото разбирам, Амазонката си е сменила косъма?

ЖАН ФРАНСОА : Не ви разбрах.

ТОМ : Исах да кажа, вие живеете с нея?

ЖАН ФРАНСОА : Не, майка ми живее с нея...Вие ми дължите двеста и петдесет. *(Подава рецептата на Том, стъписан.)* Скъпо ли ви се вижда?

ТОМ : Чакайте, Франки ми каза, че следите бременността ѝ бесплатно.

ЖАН ФРАНСОА : Разбира се, но от момента, в който някой може да плати тарифата, нормално е да я поискам. Логично е нали?

ТОМ (*вадейки чекова книжка*): Логично.

ЖАН ФРАНСОА : Предпочитам в брой, ако това не ви притеснява.

ТОМ : Нямаме късмет, останах без налични...

ЖАН ФРАНСОА : Здраве да е ...

ТОМ : В замяна на това, на вас не ви ли се намират пари под ръка?

ЖАН ФРАНСОА : За какво ви са?

ТОМ : Да услужа на Франки. Ще ви напиша един чек за седемстотин и петдесет франка а вие ще ми дадете петстотин...Имате ли петстотин франка?

ЖАН ФРАНСОА : Да...Ако наистина имате нужда...(*Вади портюфела си.*) Ето какво ще направим...Напишете ми един чек за седемстотин и петдесет франка, аз няма да го осръбрявам, а вие ще ми ги върнете утре или други ден...За предпочитане утре...

ТОМ: Както желаете...

Жан Франсоа взема чека и се кани да тръгне.

ЖАН ФРАНСОА : Много добре!

ТОМ : Не ми дадохте петстотинте...

ЖАН ФРАНСОА : Ох, извинявайте...

Подава му банкноти и отива да си взема чантйчката.

ТОМ: Само четири стотин са...

ЖАН ФРАНСОА : А така ли?

ТОМ : Проверете.

ЖАН ФРАНСОА (*подава му още една банкнота*) : Да, де...

ТОМ : Имате проблем с парите ли?

ЖАН ФРАНСОА : Наблюдателен сте...Имах, и то голям, но сега ми е по-добре...В началото, когато мама ми поиска наем, това ме стресна. След туй,

нямаше как, я накарах да ми плаща консултациите, сега тя ги приспада от наема. Оправяме се.

ТОМ (*подава му чека*) : Анализирате майка си? Мислех, че не е препоръчително да лекувате член от собствената ви фамилия.

ЖАН ФРАНСОА : Малко по различно е. Майка ми е хипохондричка. Бия ѝ физиологичен разтвор. Не прекалявам ли с термините?

ТОМ : Горедолу хващам.

ЖАН ФРАНСОА : Естествено, всеки път мама се опитва да ме занимава с нейните проблеми : психоанализаторът отказва, но синът в мене се поддава. И тъй като проблемите ѝ са свързани преди всичко с мене, не е лесно да се справя.

ТОМ : А вие никога не сте ли възнамерявали да се преместите?

ЖАН ФРАНСОА : Да сте намирали триста квадрата за четеристотин франка на месец?

ТОМ : Погледнато от този аспект. (*Той му отваря вратата, но Жан Франсоа започва да тършува из стаята.*) Търсите ли нещо?

ЖАН ФРАНСОА : Нещо за пиене...А...Намира ви се уиски...Нямате ли няколко капки Кола?

ТОМ : Съжълявам, доставката закъсня.

ЖАН ФРАНСОА (*наливайки си*): Ще минем без това...Наздраве!

ТОМ : Двайсет франка...уискито...струва двайсет франка.

ЖАН ФРАНСОА (*гледа го малко изненадан, после се бърка за пари*) : Имате право.

ТОМ : Пошегувах се.

ЖАН ФРАНСОА : Не схващам много добре шегите отнасящи се до пари. Вземете.

ТОМ (*взема парите*) : Щом настоявате...

ЖАН ФРАНСОА : Та, значи вие сте писател?

ТОМ (*леко изнервен*) : Какво искате да кажете с това "Та значи..."

ЖАН ФРАНСОА : Това, което исках да кажа...Няма никакъв злонамерен умисъл във въпроса ми...Вие така ли го възприехте?

ТОМ : Представям си какво ви е наговорила Франки.

ЖАН ФРАНСОА : Лъжете се...Тя ви се възхищава.

ТОМ : Приятно ми е да го узная...От шест години не е прочела нито ред от мене.

ЖАН ФРАНСОА : Вярно ли е, че от шест години не сте имали никакъв контакт?

ТОМ : Последния път, когато сме общували беше при съдята : тя ми каза “ оди се пери” и по-вече не съм я виждал до тази вечер...Изумях напълно...Като че някой ме фрасна по главата...Не очаквах чак толкова...Кажете ми ако ви досаждам...

ЖАН ФРАНСОА : Карайте, свикнал съм...

ТОМ : Как така свикнал съм?

ЖАН ФРАНСОА : Исках да кажа, че съм свикнал да изслушвам хората...

ТОМ : Чакайте, аз не се обръщам към психоаналитика, само ми се говори...Не ви искам никакъв съвет. В състоянието в което съм, мога да се изповядам и на вратата.

ЖАН ФРАНСОА : Страхувате се да не би да ви поискам хонорар?

ТОМ : Имам леко подозрение...

ЖАН ФРАНСОА : Това е обидно...Никога не анализирам без да предупредя. Добре...Няма да ви досаждам повече. Ако все пак ви потрябвам, не се колебайте да позвъните в “Рали”. *(Излиза.)*

ТОМ : На това отгоре консултира в бистро!

ЖАН ФРАНСОА *(появява се отново)*: Хората се отпускат много по-лесно на чаша. Имал съм случаи, които са се разплитали изпивайки едно Перно...Лека вечер! *(Излиза, но влиза отново.)* И последно. Не пъдете Франки преди утре вечер, трябва ѝ време да се възстанови.

ТОМ : Вие за кого ме вземате?

ЖАН ФРАНСОА : За някой, който никога не е простил на жена си, че му е била дузпата. Лека нощ.

Излиза, без да остави на Том време да му отговори. Осветлението се сменя изолирайки наново Том. Завива си една цигара с марихуана на дивана, после взема няколко книги от етажерката ; от едната изпада една извехтяла булченска корона...Том се усмихва и си я поставя на главата. После я сваля. Чуват се смехове, шум и веселие, подплатени от акордите на фолк-музика.

Том кръстосва краката по турски и пуши тревата. Влиза Франки. Облечена е в бяла индианска туника, в косите ѝ са вплетени перли.

ФРАНКИ : Не мога повече, краката не ме държат, напълно съм скапана.

ТОМ (*подава ѝ фаса*) : Искаш ли?

ФРАНКИ : Не, ще се надрусам. Стига си пушил. Цял ден само това правиш...(*Размазва с крак фасата.*)

ТОМ : Пука ми, беше останала само свивката! Ле-е-ко! Кофти ли ти е?

ФРАНКИ : Нула! Пълна нула! Абсолютен провал...Откъде измислиха това чеверме. Една овца за сто човека!

ТОМ : Но те са много доволни, всички се забавляват.

ФРАНКИ : Всички! Твоята рода!...Трябва ли тая паплач да е толкова многобройна, когато са толкова тъпи? От към мене, не казвам, че сме поинтелигентни, но сме трима...

ТОМ : Стига си мърморила Г-жо Стейнер и целуни мъжа си...(*Извършва го моментално.*)

ФРАНКИ : Том...Това е ужасно, аз даже нямам желание да се любя...

ТОМ : Не е толкова страшно...Не работим на парче, освен това сме си взели своето в аванс!

ФРАНКИ : Ще ми кажеш, че съм еснафка, но все пак, една брачна нощ, макар че сме от три години заедно, трябва да значи нещо. Аз обаче нямам никакво желание...На тебе иска ли ти се?

ТОМ : Това са нерви, а не чувства...На крак сме от пет часа, триста километра в изгнилата бричка на майка ти, с две повреди и една спукана гума. За това и ние издишаме!

ФРАНКИ : Виждаш ли и ти нямаш ищах...(*Започва да плаче.*) Ето, че вече се разлюбваме, а сме женени от тази сутрин, какво ни очаква?

ТОМ : Много си смешна с тази корона!

ФРАНКИ (*хвърля короната в лицето му*) : На това отгоре чувствам, че ще се изпокараме.

ТОМ (*надява короната на главата си*) : Ще я пазя цял живот тази корона, много е готина!

Изляга се обръщайки ѝ гръб. Франки избухва в плач.

ФРАНКИ : Знаех си! Знаех, че постъпихме глупаво! Том!...Извършихме глупост!
Том...Спиш ли?

Продължава да хлипа.

ТОМ (*обръща се и сяда*) : Изпълни ме със съмнение...Ето, друга ме...

ФРАНКИ : Тъжна съм, страшно тъжна...

ТОМ (*извъднъж все по-потиснат*) Ега ти, наистина...какво ни прихвана? Защо ни трябваше да се женим?

ФРАНКИ : Не знам!

ТОМ : Толкова добре си бяхме преди! А? Не бяхме ли добре?

ФРАНКИ : О да, бяхме добре...

Чуваме пиянска песен подета в хор, дране на гърла.

ТОМ (*крещи*) : Писна ни от тия глупаци, отде-накъде са толкова щастливи? А ние щастливи ли сме?

ФРАНКИ : Не! Том, прегърни ме силно.

ТОМ : Да, ела, прегърни ми и ти силно...Не плачи, аз съм тук. Заедно сме...Зле сме но сме заедно.

*Прегръщат се страстно един друг.
Затъмнение.*

*Същият декор. Сутрин.Том спи по пижама бърху каналето, увит в одеяло.
Телефонът звъни. Опипвайки, том вдига слушалката.*

ТОМ : Ало? О, здравъй Бернар...Какво? Но вие нямате нужда от моя подпис за две хартийки...Ега ти наследството...Какво ще промени в живота ми притежанието на една ливада в Алпите. ..Разбери, не мога, луднал съм от работа, трябва да предам книгата си в края на седмицата...Шибана работа...Братовчеда можеше да дочака една седмица преди да гушне босилека...От кога се е заканил да мре...Добре...Среща след два часа, срещу първа класа...О.К.

Затваря телефона. Франки идва от кухнята, носейки поднос с закуска. Тя е с черни очила. Отива към дивана.

ФРАНКИ : Добър ден.

ТОМ : Добър ден, много мило, но и аз можех...

ФРАНКИ : Доставя ми удоволствие. Добре ли спа?

ТОМ : Като на диван, много, много добре. А ти, как си?

ФРАНКИ : Много по-добре. Ходих да си купя две три неща, отрази ми се добре...И с главата съм много по-добре. Просветна ми...Как намираш роклята ми?

Остава подноса на ниската масичка и започва да подрежда.

ТОМ : Като за бременна, много хубава...Очите ли те болят?

ФРАНКИ : Подпухнали са, трябва да е от съомгата, затова си купих тъмни очила.

ТОМ : Какво правиш?

ФРАНКИ : Малко да подреда.

ТОМ : Слушай Франки, много мило, но...

ФРАНКИ : Не, ти беше много мил да ме оставиш да нощувам тука...

ТОМ : Добре, всички сме много мили, но не се чувствай длъжна да влизаш в ролята на пепеляшка.

ФРАНКИ : Искаш ли хемендегс?

ТОМ : Не, благодаря.

ФРАНКИ : Не закусваш повече с хемендегс сутрин?

ТОМ : Не, не закузвам повече с хемендегс сутрин.

ФРАНКИ : Странно...Ти не можеше да минеш без хемендегсна закуска. Между впрочем не спирахме да се караме по този повод.

ТОМ : Не ме е впечатлило. Имахме толкова поводи за кавги.

ФРАНКИ : Винаги нещо не достигаше. Или бяха много изпържени, или бяха много рохки или пък бяха студени. Странно, че не ги обичаш вече.

ТОМ : Престанах да поглъщам хемендегс,след като се разделихме по простата причина, че установих, че не обичам хемендегс.

ФРАНКИ : И таз добра! А защо ги ядеше?

ТОМ : Защото това ти доставяше удоволствие!

ФРАНКИ : Как така ми доставяше удоволствие?

ТОМ : Ти имаше впечатлението, че изпълняваш напълно обязаностите си на съпруга и домакиня, като ме тъпчеше с пържени яйца.

ФРАНКИ (*ядосана*) : Мисля, че причината е много по-проста.

ТОМ : Така ли?

ФРАНКИ : Мисля, че си спрял да ги ядеш, понеже нямало кой да ти ги приготвя.

ТОМ : Това е едно достойно предположение, ако можеше да готвиш яйца на очи. Но за нещастие, шегата на страна, никога не си могла да сготвиш прилично едно яйце, още по-малко на времето.

Мълчание.

ФРАНКИ : Можех да се ядосам, но както можеш да отбележиш, аз се промених. И сега вече знам да правя хемендегс.

ТОМ : Убеден съм. Не е кой знае колко сложно.

ФРАНКИ (*отивайки в кухнята*) : Впрочем ще ти докажа веднага.

ТОМ (*ставайки*) : Франки, остави...

ФРАНКИ : Защо ме възпираш?

ТОМ (*крещи*) : Защото не обичам хеминдекс!

ФРАНКИ (*връщайки се*): Съгласих се. Няма защо да кръщиш. А на обяд какво ти се яде? Искаш ли киш? Знам да правя много хубав киш.

ТОМ : Но аз не съм гладен. Не ми се яде.

ФРАНКИ (*залива се в сълзи*): Ти нищо не разбираш! Ти не разбираш че аз имам нужда да върша нещо, да се занимавам с нещо, за да не мисля за Артур. Не искам по-вече да си спомням за този мръсник. (*Сваля си очилата.*) Не съм мигнала тази нощ. При това не мога да взема приспивателно ; не спрях да претакам всичко това в главата си, да плача под възглавницата за да не вдигам шум! Да не те събудя!

ТОМ : Франки...успокой се, Франки...

ФРАНКИ : Изплаках локви от сълзи и ще изплака още...Токова е тъжко.

ТОМ : Разбирам те много добре Франки...Отвратително е...но може би може да се оправи...Потърси го! Ако е тръгнал вчера вечер, трябва да е пристигнал...

ФРАНКИ : Какво ще се промени? Ще попадна на жена му... И отново истории... крясъци, сълзи...

ТОМ : Ще попаднеш на жена му!

ФРАНКИ : Да, женен е. Знам какво ще ми кажеш, че съм глупачка, че така ми се пада и тъй-нататък, и тъй-нататък.

ТОМ : Нищо не казвам...Деца?

ФРАНКИ : Две от първия брак.

ТОМ : А от втория?

Франки вдига три пръста. Тишина.

ФРАНКИ : Освен ако позвъниш ти...

ТОМ : Не те разбрах?

ФРАНКИ : Така че, ако попаднеш на жена му... После ще ми го предадеш...

ТОМ : О не Франки! Иска ми се да ти помогна, но не трябва да прекаляваш...

ФРАНКИ : Така или иначе, това се очакваше...Почти не се виждахме напоследък, разминавахме се; миналата седмица пренесе всичките си перални...Мислех че са за изложба...Долен тип!

ТОМ : А това случайно ли е?

ФРАНКИ : Кое?

ТОМ : Бебето. Случайно ли дойде ?

ФРАНКИ : Не, аз го пожелах! На трийсет и четири съм. Нормално е. Бленувах да имам дете. Искаше ми се да направя нещо положително в живота си!

ТОМ : И как ще го отглеждаш това хлапе?

ФРАНКИ : Ще се справя.

ТОМ : Ще се справиш. Блянове. Като работиш по строежите ли? Или като просиш в метрото? Освен ако плануващ да се присъединиш към някоя хипи комуна на майната си? Какво ти стана Франки? Пазя спомена за една интелигентна и уравновесена жена, а намирам една стара хипарка, която хвърчи из облаците. Една безотговорничка, която ще дари на света едно дете без да знае как ще го отгледа!

ФРАНКИ : С какво право ме съдиш ти, който си неспособен да...

Спира се.

ТОМ : Да какво?... А, да какво?

ФРАНКИ : Да нищо, остави ме.

ТОМ : Неспособен да направи дори едно хлапе, поради тази долна заушка. Това ли? В това ли ме упрекваш?

ФРАНКИ : Не съм казала подобно нещо.

ТОМ : Но го мислеш толкова силно че го чух! Е да, такъв е живота. Заушка! Да се смее ли, или да плаче човек. А? Ти за това ли се яви пред мене? Очакваше че ще се струпоя на колене пред издутия ти корем?

ФРАНКИ : Ни най-малко!

ТОМ : Все ми е в главата онзи малък кретен, неспособен да съгласува едно несвършено с подчинено наклонение! Единствения случай, в който давах частни уроци и трябваше да попадна на този хилав носител на заразата, която погуби живота ми!

ФРАНКИ : Не беше по вина на бъдното дете, което беше с един крак по-къс от другия!

ТОМ : Съгласен съм с тебе, вината е ничия. Но ти ме кореше.

ФРАНКИ : Това не е вярно! Никога!

ТОМ : Престани! Ти ми казваше, че щели сме бъдем като Сартър и Бовоар, но все пак те беше яд на мен!... Заплатих много скъпо това твое пътуване до Амстердам!

ФРАНКИ : Не е вярно! Правех всичко за да те подкрепя. Говорехме даже за осиновяване, забрави ли?

ТОМ : Да осиновя дете на двайсет и шест години! Искях да е мое! Мое! А твоя бунак, който прави деца като да си плюнеш на ръката...Може го, защото така или иначе не ги отглежда. И трябва аз да му сърбам попарата? Да утешавам изоставена майка? Може би съм глупав, но не чак толкова!

Отива в спалнята.

ФРАНКИ : Нямам нужда от тебе! Нямам нужда от никого! Натресох се яко, признавам. Но съм достатъчно силна! Пуси твой навик да ти се заплаща всичко което даваш! Приюти ме за една нощ, мерси, бутна ми пет стотака, целувам ти ръка! Но бъди сигурен, всичко ще си дойде на мястото, отивам си.

Взема пазарската чанта и излиза. Том излиза от спалнята.

ТОМ : Франки!? (Обхванат от внезапно вдъхновение, преглежда тефтера на бюрото си и набира телефонен номер.) Ало? Цветарница Жоси?... Жоси там ли е? Ало?...Добър ден...Г-н Стейнер е. Еростен...Изпратете ми един букет рози

на следния адрес : Орели Мерсие, Бензиностанция Пиренейте, 112 улица Пиреней... Париж, да. Червени... Около...да кажем триста-петстотин...хайде шестстотин. Има и послание...А да : Ти си единствената...Изгложга ми главата. Подпис, не. Вик Мортус... Пишете го в сметката ми...Мерси. (*Постава слушалката.*) Не трябва много много да ми лазят по нервите.

Затваря пътната си чанта. Входната врата се отваря и се появява Франки. Застава пред Том и му подава ключ.

ФРАНКИ (*ледено*) : Забравих да ти върна ключа. Извинявай. (*След това събира дрехите, които си е купила.*) Вземам дрехите...Трябват ми и не се безпокои, ще ти ги изплатя. Оставам ти касовата бележка. Четиристотин и осемдесет франка и двайсет и пет сентима. Да ти върна ли остатъка?

ТОМ (*откъчено*) : Не ставай глупава, Франки!

Франки отива до врата, спира се.

ФРАНКИ : Ти имаш право. Неспособна съм да отглеждам това дете...

Залива се в сълзи. Том, притъснен, става.

ТОМ : Казах го ей така, под влияние на яда си...

ФРАНКИ (*съкрушена*): Не, не, ти имаш право, аз съм отвратителна, няма никога да успея! Нямам дори майчинско чувство. Понякога гледам корема си и ми се струва че само съм се подула от газове. На това отгоре завчера бях купила цял куп книги по тоя въпрос, всички останаха там, нямах време да ги разлистя. Страх ме е, Том, ти даже не можеш да си представиш колко ме е страх!

ТОМ (*доближавайки я*) : Нямах причина да се страхуваш...Сигурен съм, че ще бъдеш една много добра майка...

ФРАНКИ : Казваш го за да ме окуражиш, но аз много добре знам, че ще бъда нула. Аз даже вече не успявам да се грижа за себе си...Толкова съм разхвърлена, а се иска минимум организация! Не съм помислила дори за име. Аз съм една недостойна бъдеща майка, Том!

ТОМ (*хващайки я за раменете*) : Не говори врели-некипели. Спомняш ли си, когато Бернар ти беше поверил Жюстин за ваканцията, ти много добре се справи.

ФРАНКИ (*преглъщайки сълзите си*) : Жюстин беше куче...Всъщност как е той?

ТОМ : Много добре, все още е в застраховките.

ФРАНКИ : Не ти говоря за брат ти, говоря за кучето.

ТОМ : А, Жюстин...Умря миналата година. *(Франки удвоява хлиповете си.)* Беше много стар. И успокой се, умря както спеше, не се е мъчил...и после, той живя много добре за едно куче. Не трябва да плачеш за това...

ФРАНКИ : Беше толкова сладък, Жюстин.

ТОМ : Да но, вонеше много...когато пърдеше, истинска зараза. Толкова малко кутре, а цяла фабрика за газове...

Франки започва да се смее през сълзи.

ФРАНКИ : Страшно е колко сантиментална съм станала. Трябва да е хормонално...

ТОМ : Франки...Ти можеш да останеш тука...два дена...Налага се да замина за провинцията за някакво наследство, по-добре е да спиш тук.

ФРАНКИ : Някой от семейството ти ли е починал?

ТОМ : Далечен братовчед, едва го познавах.

ФРАНКИ : О, ужасно е като си помисля, че благодарение смъртта на някого, оставям да спя тука.

Заплаква отново.

ТОМ : Той е почти един непознат...Беше най-малко на 90 години.

ФРАНКИ : Все пак...

ТОМ : Не плачи Франки...Беше стар и зъл...Ненавиждаше децата...Имал е гнусно поведение по-време на войната...Спал е с цял взвод СС! Впрочем остригаха го при Освобождението.

ФРАНКИ *(смейки се)* : Все пак ти е завъщан нещо...

ТОМ : Една тясна ивица земя, три метра широка на хиляда и петстотин метра баир...Какво ще я правя? Хариза ми я само да се главоболя.

ФРАНКИ : Малко нещо като леля Едме?

ТОМ : Кой това?

ФРАНКИ : Една пра-леля на майка ми, която беше плешива като яйце и зла като вещица. Веднъж я посетихме в началото на брака ни...Спомняш ли си?

ТОМ : А да, тази дето ме спъна с бастуна си...

ФРАНКИ *(смейки се)*: Да...Ох...леле...Том...*(Тишина.)* Том искаш ли да ми доставиш удоволствие?

ТОМ : ...За какво става дума?

ФРАНКИ : След колко време тръгваш?

ТОМ : След два часа, защо?

ФРАНКИ : Много ми се ще да ти направя яйца на очи...Знам да ги правя...

ТОМ : О, Франки...

ФРАНКИ : Ще ми доставяш огромно удоволствие. Знам да ги правя, знам!

ТОМ : Това е прищявка нали? Ако откажа, детето може да се роди с яйце на лицето или с шунка около ушите, така ли?

ФРАНКИ : Да...има известна опасност...

ТОМ : О.К...Колкото да опитам...

*Гледат се. Постепенно по време на последните реплики, осветлението отслабва до
...ТЪМНО*

ДЕИСТВИЕ 2

Ден. Декорът е същия, с изключение на една перална машина поставена в центъра на стаята и стена с нарисувана фреска, представяща стилизиран портрет на Том със свирели очи а зад него един силно провокиращ женски силует.

Купища книги по пода за да се освободят етажерките, които на свой ред са поставени срещу бюрото.

Франки с престилка препасана около корема е пред завършване на портрета, когато Том отваря вратата, но веригата го възпрепятства да влезе. Франки бързо скрива палитрата в кухнята.

ФРАНКИ : Идвам!

ТОМ : Защо се заключваш?

ФРАНКИ : Знае ли човек кой може да влезе!

Тя му отваря и се мушва в кухнята.

Том влиза на свой ред, с пътна чанта в ръка, после съзира пералнята, без да забележи фреската. Отива до машината и я разглежда внимателно.

ТОМ : Каква е тази отломка?

ФРАНКИ : Върнах се в къщи да взема пощата. Артур ми я беше оставил при портиерката... Прощален подарък.

ТОМ : Какво изтънчено внимание! Стара ръждясала пералня, която не работи!

ФРАНКИ : Това не е пералня! Това е скулптура.

ТОМ : А! Прословутите скулптури. Извинявай, взех я за пералня...Знаеш ли, аз не съм толкова концептуален...По-скоро един невежа...Какъв талант! Толкова е хубава, че ми иде да заплача. И как я домъкна до тука, на гръб ли?

ФРАНКИ : Не, Лулу, с пикапа си.

ТОМ : Разбира се! Лулу! Още един артист. Обкръжени сме от артисти...Добре! Не ѝ е мястото тука, трябва да бъде подходящо оценена...Ще бъде много красива на едно сметище!

Започва да бута машината към вратата.

ФРАНКИ : Спри, няма да я изхвърляш. Тя е надписана!

ТОМ : Аз имам вече една надписана, една Брандт, в кухнята е. Искаш ли да ти я покажа, това е уникат.

ФРАНКИ : Ти си луд ако я изхвърлиш! Все едно да изхвърлиш "Поставката за бутилки" на Дюшан, под претекст, че не събираш амбалаж.

Том спира да бута, защото погледът му е привлечен от фреската на стената.

ТОМ : Какъв е този ужас?

ФРАНКИ : Твоят портрет.

ТОМ : Кой е посмял да направи това?

ФРАНКИ : Аз...намираш ли прилика?

Том гледа ту Франки, ту фреската.

ТОМ : Ако това е някаква шега, тя е на една откачалка.

ФРАНКИ : Не никаква шега...Рисувах я по една снимка, една малка снимка, най трудно беше да намеря това пламъче в окото, когато те обхване някоя идея...Е, какво мислиш?

ТОМ : Франки, не ме взимай за идиот!

ФРАНКИ (*разгорещено*) : Ти си тоя, който ме взимаше за идиот. От преди десет години ме вземаш за идиотка!

ТОМ : Какво? Какви ги мелиш?

Франки вади от джоба си една малка снимка и му я навира в очите.

ФРАНКИ : Можеш ли да ми кажеш какво е това?

ТОМ : Снимка...Не подменяй разговора. Искam обяснение!

ФРАНКИ : Тъкмо навреме, аз искам същото!

ТОМ : Имах милостта, по-скоро слабостта, да те приютя за два дни, ти превръщаш апартамента ми в кочина и на това отгоре се гавриш с мене, това вече е много!

ФРАНКИ (*чете на гърба на снимката*) : За спомен от един нежен уйкенд...Карол.

ТОМ : Дай ми я...Добре де, къде намери тази снимка?

ФРАНКИ : Коя е тази Карол?

ТОМ : Това въобще не те интересува! На това отгоре си ровила из нещата ми! Франки, обирай си дрънкулките и изчезвай от тука докато не съм се вкиснал. Дай ми това!

ФРАНКИ : 17 април 1977...

ТОМ : Къде са ти парцалите?

ФРАНКИ : На коя дата се оженихме?

ТОМ : Какво бълнуваш?

ФРАНКИ : Оженихме се един месец по-късно. На 26 май! Мръсник! Мръсник! Изневерявал си ми точно един месец преди да се оженим!

Нахвърля се върху него да го удря, той я овладява с мъка.

ТОМ : И какво от това, беше преди единайсет години, ти не си вече моя жена, РАЗВЕДЕНИ СМЕ, има давност! (*Оправя етажерките.*) Побесняла откачалка!

ФРАНКИ : А аз, глупачката, останах вярна, а кълна ти се, имах удобни случаи...готини типове, с които можех да бъда щастлива...

ТОМ : ...Все едно си на 12 години!

ФРАНКИ : Можех да замина с Ерве, когато ми го предложи...

ТОМ : Кой?

ФРАНКИ : Ерве Ледюк...

ТОМ(*хили се*) : Този глупак, който се мислеше за Бодлер.

ФРАНКИ : Пишеше много хубави сюрреалистични поеми.

ТОМ : А да : А А... ББ...ДЕ...! Направила си грешка, нямаше да се отекчаваш с него.

ФРАНКИ : Беше толкова нежен и внимателен...Имаше лунички по протежение на целия гръбначен стълб...

ТОМ : Не ми казвай, че си спала с Ерве Ледюк?

ФРАНКИ : Минали са осем години, има давност!

ТОМ : Какво? Ти си спала с тоя глупендер, докато още си била моя жена?

ФРАНКИ : Можеше да бъде много прелъстителен...

ТОМ : А, затова ли се мотаеше из къщи този рижав маркуч!

ФРАНКИ : Аз не знам коя е тази пръдла на снимката, но и нея си я бива! С тая цицеста хипертрофия!

ТОМ : Ама, това няма никаква връзка!

ФРАНКИ : Не, още по-лошо! Бях толкова наивна, толкова ти вярвах.

ТОМ : Ти си посмяла да ми погодиш този номер? Ходила си да се въргаляш с това нищожество. И идваше вечер, цялата нагиздена, "добре ли работи, писа ли, как мина?"

Мръсница! Ти си най-голямата мръсница която познавам!

ФРАНКИ : Такова коварство! Когато намерих случайно тази снимка, търсех лист да пиша на майка си, това беше такъв удар за мене, че получих контракция.

ТОМ : Защо тогава не си избичи едно хлапе? А, толкова е било лесно! Ни лук ял, ни лук мирисал! Е да, детето е рижаво, случва се, с идиотска физиономия, това също се случва, през няколко поколения! Нямаше да се досетя, щях да повярвам в чудото!

ФРАНКИ : Бях толкова шокирана, че извиках Лулу да ми донесе боите си и рисувах в транс двайсет и четири часа. Това е!

ТОМ : Ти разпиля и малкото светли спомени, които ми бяха останали, Франки!

ФРАНКИ : И аз мога да кажа същото. Почти сме квит.

ТОМ : Почти? Каза почти, добре ли чух?

ФРАНКИ : Защото аз не съм ти изменила никога. Само си фантазирах.

ТОМ : Фантазирала била! За една малка патка с Ледюк!

Том отива в спалнята.

ФРАНКИ : Не, нито един мъж не ме е докосвал, освен тебе, докато сме били заедно. И даже след това.

Том се връща с пазарската чанта на Франки.

ТОМ : Нима!

ФРАНКИ : Поне още известно време!

ТОМ : Да прекратим тази глупава препирня, имам да привърша още две книги, така че вземай си партикешите и офейквай!

ФРАНКИ : Няма защо да ме гониш, щях и без това да си тръгна. Защото научих една много добра новина тази сутрин.

ТОМ : Че беше една лъжлива бременност?

ФРАНКИ : Жан Франсоа ми отстъпва слугинската стая на майка си. Ще дойде скоро да ме вземе.

ТОМ (*показвайки пералнята*) : Възползвай се да откараш шедьовъра! Ще я закрепите на мотопеда!

ФРАНКИ : Предвидено е. Ще дойде с пикапа на Лулу. Можеш ли да понесеш присъствието ми още един час?

В този момент чуваме чуруликането на птички.

ТОМ : Какъв е този шум?

ФРАНКИ : Птичките пеят.

ТОМ : Птички...в къщи има птички?

ФРАНКИ : В кухнята. Канарчета, чудесни са; чуруличкат цял ден. Портиерката ми ги даде. Мести се...Не можеше да ги вземе. Неприятно ли ти е?

ТОМ : Франки, живяхме заедно пет години...С изключение на тази гадна заушка, аз не съм някакъв изнежен тип. Така че напрегни си малко паметта. Аз страдам от алергия...каква?

ФРАНКИ : Не беше ли от перушина?

ТОМ : Позна! (*Започва да кашля.*) Върви да изнесеш тези гадини!

ФРАНКИ : Няма!

ТОМ : Добре значи! (*Изтичва в кухнята но излиза веднага.*) Не се втелявай Франки! Извърли тези гадини на балкона!

ФРАНКИ : При едно условие!

ТОМ : Моля те, Франки...

ФРАНКИ (*изважда снимката*) : Ако скъсаш тази снимка и я стъпчиш и плюеш отгоре ù.

ТОМ : Няма да стане!

Обзет от силен пристъп на кашлица, скъсва снимката и след това я стъпква.

ФРАНКИ : Не се изхрачи от горе ù!

ТОМ : Е, добре де!

Храчи. Франки става и отива в кухнята, докато Том се задушава от кашлица. Тя се появява с клетката в ръка и отива да я сложи на балкона, а след това затваря прозореца.

ФРАНКИ : Сега вече няма опасност! Искаш ли вода?

ТОМ : В банята...аптечката...Селестамин...Донеси кутията...

Репликата му завършва с сърцераздирателен пристъп на кашлица. Франки отива в банята.

ФРАНКИ (*отвън*) : Не мога да я намеря!

ТОМ : На горния рафт, между Транксена и Гюронзана!

Франки се появява.

ФРАНКИ : Останала е една опаковка, но е празна. Нямах ли нещо друго?

ТОМ : Ето на, плъзна ми в очите. Ама че гадост!...

ФРАНКИ : Не се паникьосвай, ще отскоча до аптеката. Дай ми пари. (*Том изяжда пари от джоба си и ги подава.*) Виждаш ли колко съм мила! В моето положение! Шест етажа! И още толкова на връщане!

Излиза. Том се изляга на дивана с ръце на очите. Светлината се сменя, изолирайки Том в един светлинен лъч. Като звуков фон се чуват отзвучите на улична манифестация. Традиционните "СЕ, ЕР,ЕС – ЕС, ЕС" и "Гореща, гореща, пролетта ще е гореща!"

ТОМ : Проклятие! Ах, мръсниците!

*Том се държи за главата и леко стене.
Отива до прозореца и започва да скандира.*

ТОМ : СЕ,ЕР,ЕС – ЕС, ЕС!... "Бой последен е този! Дружно ний да вървим, с интернационала..." А, проклятие! Дано не ми е спукан черепа! Марселен, оставка! (*Една граната експлодира. Том отскача назад.*) А, по-дяволите, пак ме обгазиха!...Ей ти! Моме, побързай!

Сяда върху пералнята. Франки, облечена в мини пола и риза на цветя идва тичайки с два компреса в ръце и му ги поставя на очите. Носи черни очила.

ФРАНКИ : Дай да видя...О! Голямо е колкото гълъбово яйце. Много ли те боли?

ТОМ : Пулсира...Ах, свини долни!...Свирепи добичета, настъпват като роботи, сигурен съм, че им раздават халюциниращи преди атаката...

ФРАНКИ (*отивайки отново в кухнята*) : Бягай другарю, стария свят е вече зад тебе!

ТОМ : Не знаех че толкова боли, когато той те настигне!

ФРАНКИ (*появявайки се отново*) : Ти извади голям късмет, че живея в квартала, иначе щяха да те сгащат яко! Видя ли какво направиха на Ришар Дезе? Целият беше в кръв, искаха наистина да го убият, видях го... Беше страшно. Много готино пичлеме при това!

ТОМ : Гори ме...Имам чувството, че ме човъркат с вилици зад очите...Как се казваш?

ФРАНКИ (*плачейки*) : Франсоаз...

ТОМ : Не плачи...Аз съм Тома и не плача...

ФРАНКИ : Не плача, обгазиха ме вчера вечерта, въпреки че носех воал натопен с оцет...Виж ми очите. (*Сваля очилата, очите са със червени кръгове.*) Истинско страшилище...

ТОМ : Не, хубаво е, мяза на психеделично...(Смят се.) В кое даскало си?

ФРАНКИ : Ламартин. А ти?

ТОМ : Жак Декур.

ФРАНКИ : Страшен бърдак било там при вас!

ТОМ : А да! Забавляваме се...Помиярник!

Том се връща при прозореца.

ФРАНКИ : Не се показвай!

ТОМ : Няма страшно! (*скандира*) Марселен, оставка! Марселен...

Дръпва се внезапно на страна.

ФРАНКИ : Какво има?

ТОМ : Скиваха ме...Има две цивилни ченгета на балкона отсреща.

ФРАНКИ : Изгаси светлината. Залегни.

Той загася.

ТОМ : Ще се наложи да изляза в нелегалност.

ФРАНКИ : Все пак ще дойдеш на манифестацията утре?

ТОМ : Как ли пък не!...Те не можах да загреят в 68-ма, но този път ще усетят как им влиза, тези ебалници...Ще ме изпратиш ли? Ще се видим при Люко по обед?

ФРАНКИ : Супер. Искаш ли да ти дам една каска?

ТОМ : Недей! Веднага ще те пернат, ако си с каска.

ФРАНКИ : А бе ти одеде не носеше, но не им се изплъзна!

ТОМ : Така е.

ФРАНКИ : Гадняри.

ТОМ : Страшно приличаш на Джейн Сиберг в "До последен дъх" на Годар.

ФРАНКИ : Намираш ли? Беше гениална. Но тя е руса и с къса коса.

ТОМ : Може да е заради тъмните очила. Какъв ти е парфюма?

ФРАНКИ : Смес от сантал и есенция на лотус. Правя си го сама. Харесва ли ти?

ТОМ : Приблѝжи се...*(Целува я по врата.)* Ухае страхотно...Кажѝ ми Франки...

ФРАНКИ : Малко ми е смешно че ме наричаш Франки...

ТОМ : Защо? Не ти ли харесва?

ФРАНКИ : Да, но само хората, с които сме на едни честоти ме наричат така.

ТОМ : А кои са тези хора, с които си на едни честоти?

ФРАНКИ : Първо, майка ми... не се хили, малко е досадна, но иначе е готина...После, най-добрата ми приятелка...

ТОМ : Това ли е?

ФРАНКИ : А! После Петер, германчето, с което кореспондирам, но това е съвсем друго.

ТОМ : Ти вярваш ли в съдбата, Франки? Не смяташ ли, че отнесох тази палка, долу пред вас, само защото е трябвало да те срещна?

ФРАНКИ : Невероятно!...Аз не би трябвало да се прибирам в къщи, трябваше да отида на кино да гледам "Луда любов" с една приятелка, но се разминахме.

ТОМ : Франки, чела ли си Наджа на Андре Бретон?

ФРАНКИ : Не, исках да я купя...

ТОМ : Ще ти я дам...Трябва непременно да я прочетеш...Майка ти кога се връща?

ФРАНКИ : Замина за уйкенда.

ТОМ : Супер!

ФРАНКИ : Гладен ли си? Да ти направя ли хемендегс?

ТОМ : Супер гениално!

*Целува я.
Затъмнение.*

Осветлението се връща, когато се звъни на вратата. Том, който се е отпуснал на дивана се надига.

ТОМ : Отворено е! Влизай! *(Жан Франсоа влиза с каска на главата. Том с ръце на очите)* Дай ми кутията, бързо!

ЖАН ФРАНСОА : Съжалявам, но нямам кутия за даване...

ТОМ : Кой е?

ЖАН ФРАНСОА : Жан Франсоа. Не си ли приличам вече?

ТОМ : О, извинете ме, не виждам нищо...

ЖАН ФРАНСОА : Лошо ли ви е? Кръвното ли ви падна?

ТОМ : Алергия...

ЖАН ФРАНСОА : Взехте ли антихистамини?

ТОМ : Франки отиде да потърси...Няма да се забави...(Жан Франсоа отива да си налее едно уиски скришом.) Много съм доволен, че Франки ще се настани у вас, падна ми едно бремене...(Жан Франсоа не отговаря и отива да си налее второ уиски.) Тука ли сте?

ЖАН ФРАНСОА : Да, да...Позволих си да си наляя едно уиски...

ТОМ : Две ако искате, да го полеем...(Успява да си отвори очите.) С мотопеда ли дойдохте?

ЖАН ФРАНСОА : Да...

ТОМ : Не трябаше ли да дойдите с пикапа на ... как му беше името?

ЖАН ФРАНСОА : На Лулу? Действително, но се яви една малка пречка.

ТОМ : А!...Нещо дребно?

ЖАН ФРАНСОА : Зависи за кого...

ТОМ : Започвате да ме тревожите. Някаква спънка ли има?

ЖАН ФРАНСОА : Страхувам се, че да.

ТОМ : Може ли малко да ме открехнете?

ЖАН ФРАНСОА : Ошамарих майка си. (Том не отговаря нищо.) Вие да сте плескали майка си?

ТОМ : Не, не съм имал тази възможност.

ЖАН ФРАНСОА : Е, аз го направих. Започна по повод стаята на прислужницата, която не е заета и спада към апартамента.

ТОМ : Тази на Франки?

ЖАН ФРАНСОА : Да. Тази на Франки. Препирахме се с часове, докато уговорим една прилична цена...И в един момент, когато заговори за добавка, не издържах... Повишихме тона и аз загубих контрол. Ударих собствената си майка, една жена на шейсет и шест години...Чувствам се абсолютно разтроен...На това отгоре и получих страхотен удар по главата.

ТОМ : Е да, случва се на всеки...

ЖАН ФРАНСОА : Говоря в буквалния смисъл...(Сваля каската си и показва на Том върха на темето си.) Вижте...

ТОМ : Майка ви се е защитавала...

ЖАН ФРАНСОА : Не, Саша. Наложих ме с един свещник. Гледайте, имам шест шева.

В този момент Франки пристига с лекарствата.

ФРАНКИ : Здравей Жан Франсоа...Вземи Том. (Подава му пакета.)
Извинявайте, страшно ми се пишка...

Тича към спалнята.

ТОМ : Чакай Франки, нещо се запъна.

ФРАНКИ : Какво?

ТОМ : Жан Франсоа се скарал с майка си и не му дават стаята за слугини.

ФРАНКИ : Няма страшно, ще се оправим!

Тя изчезва в спалнята. Том използва момента за да си капне капки в очите.

ТОМ : Мислите ли, че ще може да се уреди до седмица?

ЖАН ФРАНСОА : Вие шегувате ли се? Аз ще се настаня там...Мама ме изхвърли от апартамента. Десет години непосилно зубрене, вече спечелена клиентела и на трийсет и пет години, да обитавах стаята за слугини, какъв фарс!

Започва да плаче.

ТОМ (загрижен): Сам го казахте!

ЖАН ФРАНСОА : Може ли да ми дадете едно малко уиски, краката са ми като подкосени...

Том отива да му налее на бара и му го донесе.

ТОМ : Започвам да разбирам защо правите анализите си в бистра! (*Подава му чашата.*) Вземете! И се стегнете! Аз съм не по-малко затруднен от вас, с Франки на гърба си, но не плача. Беше съвсем нормално да поиска някаква прибавка жената!

ЖАН ФРАНСОА : Двайсет хиляди франка за двацет квадрата, това нормално ли е?

Франки се появява.

ФРАНКИ : Какво е станало Фанфан?

ТОМ : Станало е това, че оставяш на изходна позиция, сиреч у дома заради двама откачени.

ФРАНКИ : Том, бъди любезен, виждаш в какво състояние е Жан Франсоа. (*Сяда до него.*) Сигурна съм, че като си поговорите спокойно, всичко ще се оправи.

ЖАН ФРАНСОА : Да, но няма как да ѝ говоря. Саша се закле, че ако кракът ми стъпи там ще ме гръмне с карабината в ташаците! И ще го направи! Майка ми изхвърли всичките ми пертушини на стълбището, за да нямам повод да се връщам в апартамента!

ФРАНКИ : Това не е за първи път. Спомниш ли си, когато тя ти закара мотопеда в заложната къща, защото ѝ дължеше наем за три месеца? И се оправи! И когато Саша избяга с един от твоите пациенти и майка ти искаше да те отпишат от медицинския колегиум? И това се оправи!

ТОМ : Не искам да ви развалям доброто настроение, но аз имам работа, трябва да довърша две книги.

ЖАН ФРАНСОА : Извинявайте, че ви изтърсих кирливите си ризи, тръгвам си.

ФРАНКИ : Не, Жан Франсоа, аз няма да те оставя да си тръгнеш така! Том, ти не можеш да оставиш Жан Франсоа да си тръгне така?

ТОМ : А защо не?

ФРАНКИ : Том!...

ТОМ : Защо не отидете да видите някой събрат. Това ще ви отпусне.

ЖАН ФРАНСОА : За да ми се изсмеят в лицето. Не ги познавате, ще ме разнасят из целия Париж, мога да стана за посмешище на всички.

ТОМ : А професионалната тайна?

ЖАН ФРАНСОА (*със злостен смях*) : Виж ми окото!

ТОМ : Обадете се тогава на телефона на доверието, анонимно е и е гратис!

ЖАН ФРАНСОА (*плаче*) : Аз имам просто нужда от малко топлинка и да споделя...ей така. Франки прегърни ме. Притисни ме силно.

Сяда на коленете ѝ.

ФРАНКИ : Ела сладък мой Фанфан, поплачи си малко, ще ти олекне...

ТОМ : Както забелязахте, аз останах спокоен. Но няма да е за дълго, защото малко по малко, започвате да ми лазите по нервите, вие двамата.

ФРАНКИ : Ще те оставим да работиш, не се безпокои! Отиваме в спалнята! Ела Фанфан...

ЖАН ФРАНСОА : Разбирам реакцията му...Аз съм отвратителен тип...

Франки го завлича в спалнята. Том използва момента да изхвърли пералнята на стълбището. На връщане заема място на бюрото си. Отвън чуваме Жан Франсоа да приплаква "Аз съм отвратителен! Аз съм отвратителен!"

ТОМ : Затваряйте си човките! (*Вратата се затваря. Настъпва тишина. Том сяда зад бюрото си. Започва да проверява бумагите.*) Франки! (*Кръщи.*) Франки!

ФРАНКИ (*повява се*) : Какво има още, ние не шумим?

ТОМ : Ти ли пипа бумагите ми? Когато си ровила навсякъде?

ФРАНКИ : Ни най-малко.

ТОМ : Франки не лъжи, всичко е разбъркано.

ФРАНКИ : Аз не съм ровила, само започнах да чета това което писа вчера вечерта. Но после подредих всичко.

ТОМ : Подредила била всичко! (*Размаха куп листа.*) На това ли му викаш подредане? (*Разлиства.*) Страница първа, след това 32 и продължаваме на 68! Нямах никави задръжки! Мразя, когато четат ръкопис, който не е завършен! Това е въпрос на елементарна учтивост!

ФРАНКИ : Едва прочетох трийсет страници и заспах веднага.

ТОМ : Моите почитания! Три страници и заспива!

ФРАНКИ : Трийсет страници, не три! Впрочем нещо ми убегна. Не можех да разбера защо доктора, който е толкова симпатичен, разпаря корема на годеницата си, за да го напълни със сушена наденица...

ТОМ : Какво? (*Проверява листовете.*) Не може да бъде! Омешала си двата романа. “Кръвожадният готвач” с “Влюбване в бърза помощ”! Но това е чудовищно!

ФРАНКИ : А-а, за това не ми беше много ясно.

Том разполага листата на пода и започва да ги подрежда.

ТОМ Ти ще ми съсипеш живота, Франки! Нямах никакво уважение към това, което върша!

ФРАНКИ : Ни най-малко! Винаги съм обожавала това, което пишеш.

ТОМ : Не ме прави на глупак, Франки! Разликата между нас двамата е, че аз съм прозорлив. Засуквам по един любовен роман на месец, прочутия Леонар Грей съм аз. Ужасите в поредицата Клоака! Вик Мортус, пак съм аз! А Еростен? Хард сценарии за рисувани порноромани! Кой е? Ами че аз! Аз не съм един велик романист, аз съм един хипер продуктивен романист, това е. Вече си наясно! Сега запази твоите впечатления за себе си! И ме остави да работя!

ФРАНКИ : Ти ще ме разплачеш, Том. Толкова е тъжно това което те е сполетяло! Постоянно да пишеш! И да живееш от това! Да живееш добре! Просто трогателно! Би трябвало да сформираме комитет за подпомагане!

ЖАН ФРАНСОА (*отвън, с умиращ глас*) : Франки...моля те...

ФРАНКИ : Идвам Фанфан! (*Франки отива в спалнята. Том пъха лист хартия в пишещата машина и подпира уморен главата си на двете си ръце. Когато започва да пише, Франки изскача изплашена.*)Том! Ела веднага! Жан Франсоа е искал да се самоубие!

ТОМ : Какво?

ФРАНКИ : В банята е. Върви да видиш. Целия почервенял!

ТОМ : Ама този тип е истинско бедствие!

Франки си налива уиски. Чуваме шум и удари от към спалнята. Франки паникьосана отива към вратата.

ФРАНКИ : Какво става? Том! Престани!

Том се появява вбесен.

ТОМ : Няма му нищо. Изгълтал е тубата с Транксен.

ФРАНКИ : О, господи!

ТОМ : Останали бяха три хапчета...от толкова, нищо няма да му стане, освен да се успокои, което оправя всички ни.

ФРАНКИ : Добре ли си, Жан Франсоа?

ЖАН ФРАНСОА : Бива...бива...

ФРАНКИ : Целия е окървавен около устата!

ТОМ : Това е меркюрохром; изпил е половината от шишето, и понеже не е глупак, досадник, но не и глупак, погълнал е цялата кутия Фосфагел.

ФРАНКИ : Това вредно ли е?

ТОМ : Това е за гастрит и язва...и сега очевидно се издува. И това е заразително, защото и аз започвам да се издувам! Ето една хубава фраза, която трябва незабавно да запиша...*(И го прави.)*

ФРАНКИ : Ще позвъним ли в болницата?

ТОМ : Ще позвъня в полицията. Ще подам оплакване за нанесени материални щети, защото ми изпотроши банята. Искал е да се обеси на крушата на душа, тръбата е отскубната и това е поразия за четири хиляди франка, и то на черно!

ФРАНКИ : Толкова се изплаших като видях главата му в клозетната чиния.

ТОМ : По-скоро не...ще го натикам в пералнята и ще я бутна по стълбището от шестия етаж!

Том отваря вратата.

ФРАНКИ *(задържайки го)* : Стига глупости, Том!

Жан Франсоа се явява залитайки. В ярко червена окраска.

ЖАН ФРАНСОА : Моля, приемете *(потиска едно уригване)*... моите най-искрени извинения...Държах се като прасе *(потиска уригване)*... Готов съм да заплатя стореното...

Франки застава между Том и Жан Франсоа.

ТОМ : Четири хиляди!

ЖАН ФРАНСОА : Ще ви изпратя моя водопроводчик...Циреят се спуска, духът е освободен, аз съм отново господар на себе си...*(Започва да реве, падайки на колене)* Мамичко! Мамичко! *(Том се хвърля върху него сграбчва го и го влачи към изходната врата.)* Комплекса на цицата! Цицата! Каската ми! Каската ми!

Тя отива да търси каската.

ТОМ *(отвън)* : Хвърли я! *(Франки на прага на вратата хвърля каската. Чуваме вик.)*

Не, не познавам този човек ! Прощавайте, Г-жа Льогуек. *(Том влиза в апартамента докато Франки, в това време, хвърля един поглед на стълбището.)*

ЖАН ФРАНСОА *(отвън)* : Цицата, цицата, Г-жа Льогуек!

ФРАНКИ *(затярайки вратата)* : Много си строг с Жан Франсоа!

ТОМ : Не е умрял, само се зае да досажда на Льогуекови!

*Том се разхожда из апартамента като разярен звяр.
Мълчат.*

ФРАНКИ : Лулу ще ти оправи тръбите. Много е сръчен. И няма да ти иска нищо...

ТОМ : Предпочитам да мина без услугите на твоите приятели.

Пауза.

ФРАНКИ : Извинявай за рисунката, ще пребоядисам всичко в бяло...

ТОМ : Ще я оправя с останалото от апартамента...Тази рисунка...Трябва наистина да не си добре с нервите за да сътвориш подобно нещо!

Започва да събира парчетата от снимката.

ФРАНКИ : Защото ти, пък, си много спокоен.

ТОМ *(възстановявайки снимката)* : Искаш ли да знеш, каква е тази снимка?

ФРАНКИ : Да, ще ми бъде интересно!

ТОМ : Една вечер на празника на вестник Юманите бяхме се събрали с Левасьор и тайфата...И тази девойка.

ФРАНКИ : Карол?

ТОМ : Да! ...Тя и мъжът ѝ искаха да ни продадат формуляри за влизане в Партията, станахме си симпатични, забавлявахме се и мъжът ѝ ни направи тази снимка...Изпрати ми тази снимка и повече не съм я виждал до ден днешен! Това е!...Нямаше защо да си го изкарваш на четките... Виждаш ли как ти измених!...Не е като тебе с Ледюк!

*Том отива да хвърли снимката в кухнята.
Франки остава мълчалива, очевидно чувствайки се неудобно.
Том се връща да седне във фотьойла и започва да подрежда страниците на своя роман. Мълчание.*

ФРАНКИ : Извини ме Том...Чувствам се толкова глупаво. (*Става за да си отиде*) Излъгах те...Измислих тази история с Ледюк за да те засегна...защото си мислех...че снимката...Извинявай още веднъж.

Тръгва си.

ТОМ : Почакай...но защо Ледюк...

ФРАНКИ : Дойде ми ей така, защото го срещнах преди месец на улицата...

ТОМ : Виждала си отново Ледюк?

ФРАНКИ : Да, в моя квартал...Глупава история...

ТОМ : Разкажи, забавно ми е...

ФРАНКИ : Връщахме се от един обект с Лулу. Той паркираше пикапа си, когато един полицаи се приближи да му каже, че не може да остане там. Лулу му обясни, че аз съм жена му, че скоро ще раждам, обикновено това хваща декиш. Обаче, чвора му с чвор се запъна. Можела съм да родя на тротоара, вика, правилника бил за всички. Тогава аз слязох от колата и му зашлевих един.

ТОМ : На полицая?

ФРАНКИ : Да. Да беше видял как го цапардосах! Кепито му хвъркна на три метра. И кого мислиш разпознах тогава?

ТОМ : Ледюк! Не-е-е?

ФРАНКИ : Да. Ледюк.

ТОМ : Не може да бъде. Ледюк фанте!

ФРАНКИ (*смейки се*) : Да. Останах като гръмната. И той, също ме позна. Да му беше видял физиономията. После искахме да го поканим да му ударим по едно, не можел, бил наряд. Само ме помоли да дам нещо дребно за сираците от полицията!

ТОМ : Не е възможно...Поете, вашите документи!

ФРАНКИ : ...По-този повод си спомних за него...

Смяят се още известно време.

ТОМ : Франки...Понякога ти идват на главата едни...

Тишина.

ФРАНКИ : Ще те притесня ли, ако остана още една нощ тука?

ТОМ : Не, това не би ме притеснило, но...

Тишина.

ФРАНКИ : Но ти няма да се пребереш сам тази вечер?

ТОМ : Да, ето...Затова може би за предпочитане ще е да идеш на хотел.

ФРАНКИ : Няма проблем.

ТОМ : На идване ти ангажирах стая...

ФРАНКИ : В Екселсиор?

ТОМ : Да. Много е добре, хората са мили. Има телевизор в стаите.

ФРАНКИ : Чудесно...Отивам да си взема нещата...

ТОМ : Имаш много време...до вечерта.

ФРАНКИ : Откога съм заотивала в този хотел, горя от желание дя го видя...

Франки отива в спалнята.

Том сяда зад бюрото и започва да трака на машината. Светлината се променя. Вечер е. Том е изолиран в лъч, в близост до телефона. Плаче. Телефонът звъни. Том не реагира веднага. Най-после вдига слушалката.

ТОМ : Ало?

Един друг лъч открива присъствието на Франки, седнала на стол в другия край на сцената. Държи слушалката, в бял пенюар, зачервени очи и кърпичка в ръце.

ФРАНКИ : Том?

ТОМ : Да.

ФРАНКИ : Имам нужда да ти говоря. *(Том не отговаря, пали цигара.)* Том?

ТОМ : Тук съм, слушам те.

ФРАНКИ : Тъжно ми е.

ТОМ : Така ли? И защо?

ФРАНКИ : Питаш ме защо? Ти не си ли тъжен?

ТОМ : Не, аз съм...облекчен...едно бреме по-малко...

ФРАНКИ : Радвам се за тебе...Том?

ТОМ : Да...

ФРАНКИ : Иска ми се да се видим.

ТОМ : Аз не. *(Пауза. Франки започва да плаче.)* А, не, моля те!

ФРАНКИ : Остави ме да си поплача, като ми се плаче.

ТОМ : Не виждам причина да плачеш. Не си ли щастлива? Нямах ли това, което искаше? Твоята свобода? Така е по-добре, не се караме, спокойно ни е. Не си ли добре при Саша?

ФРАНКИ : Не съм при Саша. Не хотел съм. Неугледен...Не искаш ли да се видим тази вечер? Пет минути! Знаем ли, в някое бистро!

ТОМ : Не, зает съм тази вечер...

ФРАНКИ : Имаш късмет, ти бързо се съвзе...*(Пауза.)* Том...постъпих глупаво...Аз все още те обичам Том.

ТОМ : Говориш така защото си в хотел, а ти не обичаш хотелите. Ти беше права Франки...Въпреки че в момента боли, така сме по-щастливи...

ФРАНКИ : Том...отговори ми искрено...Обичаш ли ме още?

Пауза.

ТОМ : Не...*(Франки затваря слушалката и светлината изгасва върху нея.)* Франки! *(Том затваря телефона на свой ред. Възтановява се нормалната светлина и Том се изправя. Взема сакото си и си събира ръкописа.)* Франки! Аз тръгвам...Но ти можеш да останеш още малко, не те пъдя.

ФРАНКИ *(отвън)* : Не те чувам, под душа съм!

Том тръгва да излиза, на прага се обръща.

ТОМ : Бяхме глупави, Франки...

Излиза. Франки са появява в пенюара на Том, много голям за нея.

ФРАНКИ : Какво ми казваше Том? *(Отчита че той е излязъл. Застава пред портрета на Том, на когото само главата се мерзелее зад книгите.)* Така или иначе, много е късно...

Затъмнение.

Вечер е. Светлините на Париж блещукат през витража. Прозорецът е отворен. Клетката на канарчетата е разположена в центъра на салона,

потънал в мрак. Входната врата се отваря и ни открива Том, който пропуска Орели да влезе.

ОРЕЛИ : Така ли? А после?

ТОМ : Преди това му разрязал пръстите, но надлъж...

ОРЕЛИ : Трябва да е болезнено...

ТОМ : Много болезнено...

Целуват се.

ОРЕЛИ : А след това?

ТОМ : Хм...? След това...Ами след това започнал да люспи ушите му с картофобелачката... не няма да ти разказвам всичко... Почакай да прочетеш "Кръвожедния готвач".

ОРЕЛИ : Хайде още малко...достави ми това удоволствие...

ТОМ : Ами на, полицаите не разбират защо на стената има двацет окървавени отпечатъка от пръсти...

ОРЕЛИ : Как така? Били са няколко?

ТОМ : Не, но човекът е имал десет пръста на всяка ръка...защото другият му беше разрязал пръстите надлъж...

ОРЕЛИ : Да бе!...Готино!...Няма ли да светнеш?

ТОМ : Не сме ли по-добре в мрака? Злокобно е...Не мърдай...

Отива да пусне страховита мелодия на грамофона.

ОРЕЛИ : Тъпо е, хваща ме страх...

ТОМ (*прегръща я*) : Тук съм.

Понечват да танцуват слоу.

ОРЕЛИ : А, чувствам нещо студено да се опира о гърба ми...Какво е?

ТОМ : Нищо...(Опипва)...клетката...А не, пак ли?...

Пали лампа близо до бюрото.

ОРЕЛИ : Ама че глупчо, смразих се от шубе...О, колко са сладки тези пилета!

ТОМ : Орели, бъди любезна, изнеси клетката на балкона...

ОРЕЛИ (*смейки се*) : Не пречат на никого на бюрото.

ТОМ : Да, но аз съм алергичен към птици...Причиняват ми кашлица...

ОРЕЛИ : Защо имаш птички тогава?

ТОМ : Един приятел ми ги повери за през ваканцията...

ОРЕЛИ (*смейки се*) : Странен е, странен е този тип! Гот ми е!

Орели изпълнява.

ТОМ : Благодаря, спаси ми живота.

Орели забелязва портрета на Том.

ОРЕЛИ : На кого е тази смахната глава?

ТОМ : Един приятел я рисува, ненавиждам я!

ОРЕЛИ (*приближавайки се*) : Ти наистина си странен!

ТОМ : Остави тази картина, Орели...Имаме да вършим нещо по-интересно...

ОРЕЛИ : О да, о, да! Разкажи ми какво следва...

ТОМ : Следва, че мъжът се приближава до младата жена, взема я в ръцете си и я целува нежно.

ОРЕЛИ : А момичето?

ТОМ : Момичето? Кое момиче?

ОРЕЛИ : Момичето, на което ѝ е присадил ръце на мястото на краката, то успява ли да избяга или какво?

ТОМ : Разбира се. С четири ръце тя се катери навсякъде.

ОРЕЛИ : Как го прави?

ТОМ : От къде да знам...Не искаш ли да говорим за нещо друго?

ОРЕЛИ : На мене това ми харесва, само като си помисля и настръхвам...Пипни...

ТОМ : Чакай, Орели...нека ти обясня...Разказвам ужаси в моите книги, но в живота аз съм един напълно нормален...А сега имам огромното желание да те целуна...

ОРЕЛИ : Аз също, но ми се иска да ми разказваш разни истории едновременно...Дори някой от по-старите ти книги...

ТОМ : Не, не мога...

ОРЕЛИ : Защо? Не ги ли помниш вече?

ТОМ : Да, всъщност не... Честно казано това мене не ме възбужда, напротив прекъсва ми желанията.

ОРЕЛИ : Хайде Вик ! За майтап! Разкажи ми отново историята се пръстите...

Захапва му пръстите.

ТОМ (*ставайки*) : Ох! Казах ти не, Орели, а когато аз кажа не, значи е не!

ОРЕЛИ : О, ти не си готин!...Опитай поне веднъж. Да видим...

ТОМ : Не, не мога повече да си го позволя...

ОФЕЛИ : Защо?

ТОМ : Защо ли? Трябва да ти призная нещо, но не ми е лесно...

ОФЕЛИ : К'во?

ТОМ : Бях фанатик на садо-мазохизма.

ОРЕЛИ : Не думай...

ТОМ : Без да се хваля бях между двамата или тримата най-извратени в Европа!

ОРЕЛИ : Без майтап?

ТОМ: Организирах специални вечери, имах най-красивите жени на Париж, които идваха да се бодат с вилици...

ОРЕЛИ : Кой, кой?

ТОМ : Без имена, не мога нищо да издам...Бях екипирал една стая, звукоизолирана, за да не се чуват писъците...там, където после направих кухнята. Имах почти професионални инструменти , изпратени тайно в колет от Холандия.

ОРЕЛИ : Какво например?

ТОМ : Всичко! Бичове, белезници, куки, имах даже един голям калаен прибор от 18ти век, с механични приспособления...

ОРЕЛИ : Може ли да го видя?

ТОМ : Не, нищо не е останало. Разпродадох всичко!

ОРЕЛИ : Но защо?

ТОМ : Предпочитам да не говорим за това...

ОРЕЛИ : Кажи ми го Вик, няма да го разнасям.

ТОМ : Трудно е да се изрече...

ОРЕЛИ : Ще ти олекне после.

ТОМ : Един ден исках да извърша содомия с една зебра, животното умря от страх и природозащитниците ме сгасиха...

Пауза.

ОРЕЛИ : Егати...

ТОМ : Ужасно. Освен това животното беше малолетно... Ето защо сложих точка... Можеш ли да ме разбереш?

ОРЕЛИ : Извини ме Вик, не можех да зная...*(Тя полага глава на рамото му. Том обаче не може да задържи усмивката си, която прераства в смях.)* Защо се хилиш?

ТОМ : А? Така... Защото не съм свикнал да ме наричат Вик. Това ме разсмива.

Тя го захапва за рамото.

ОРЕЛИ : Страхотен си!

Отива да вземе от торбата си картонена кутия.

ТОМ: Какво е това?

ОРЕЛИ : Талк.

ТОМ : За какво ти е?

ОРЕЛИ : За да смъкна панталона. Къде е банята? *(Том въздържа смеха си.)* До спалнята. *(Едва Орели е тръгнала към банята и Том отпушва бесния си смях.)* Трябва да се удържа, трябва да се удържа! Успокой се Вик!

Луд смях.

ОРЕЛИ *(отвън)*: Вик! Ще дойдеш ли да ми помогнеш? Запъна се на колената! *(Том усмирява смеха си.)* Идваш ли?

ТОМ : Идвам!

Поема дъх, загася светлината и отива в спалнята като остава вратата отворена.

ОРЕЛИ (*отвън*) : Хайде, подай ми талка. (*Шум от пулверизатор*) Какво ти е толкова смешно?

ТОМ (*отвън*) : Шумът от пулверизатора ме разсмива.

ОРЕЛИ (*отвън*) : Не виждам нищо смешно (*Шум от отваряне на цип. Том отново развихря смях*) : Сега пък от ципа ли?

ТОМ (*отвън*) : Не, спомних си отново за талка.

Отново смях на Том.

ОРЕЛИ (*отвън*): Но какво ти стана, че се кикотиш като луд?

ТОМ (*отвън*) : Нищо, весело ми е! (*Пауза. После отново взрив от смях*) Извини ме, Орели...

ОРЕЛИ (*отвън*) : Не настоявай, вече ми секна...

ТОМ (*отвън*) : Нищо не е секнало...малко съсредоточаване и...

Луд смях.

ОРЕЛИ (*отвън*) : Добре, стига сме се смяли....Уморих се...Утре ставам рано...Така че остави ме да спя!

Светва се в спалнята и Том се появява по гащета и потник, с възглавница и одеяло под ръка. Просълзен от смях прави обиколка на стаята.

ТОМ : По дяволите за нищо не ме бива, а тя е готина!...

Връща се към вратата на спалнята и чука.

ОРЕЛИ (*отвън*): К'во?

ТОМ : Отвори Орели...(Вратата се отваря.) Държа да ти представя моите извинения.

Превива се на две от смях.

ОРЕЛИ (*отвън*) : Искаш ли да ти фукна един?

Той се връща за да се изтегне на дивана, смейки се. Светлината в стаята изгасва. Минава време. Телефонът започва да звъни настоятелно. Том наполовина заспал накрая вдига слушалката.

ТОМ : Ало? Да, същия...Какво ми говорите? Как така? Къде е тя? Не е възможно! А пожарникарите не могат ли да я смъкнат? О.К.! Обличам се и идвам. (*Затваря телефона.*) Ама че... ама че...ама че глупачка! (*Отива до прозореца и го отваря.*) О, Господи, не е възможно! Франки!...Франки, чуваш ли ме? Аз съм, Том! На балкона!...отсръща! Престани с твоите глупости, Франки...Върни се в стаята! Не, не мърдай! Изслушай ме!...Франки...Моля те...Моля те, миличката ми, хвани ръката на пожарникаря...Не, няма да ти стори зло!... По дяволите, защо са ù дали стая на шестия?...Франки...кажи ми какво не е в ред! Не искаш ли да си поговорим заедно в твоята стая? ...Франки...ти не си сама, аз съм тук...Успокой се...и хвани ръката на пожарникаря...Ама разбира се, има токова хора, които те обичат Франки...Не, кълна ти се, аз не съм те гонил...Но всичко ще се оправи...Франки, не, не отивай там, опасно е!...Ти носиш живота, Франки, това е чудесно нещо...Ще дойда да те взема...Да, имай ми доверие...Защото те обичам Франки! Още когато те видях на прага на вратата..., остани където си Франки! Разбрах, че винаги съм те обичал! Идвам...И най-вече не мърдай! ...ФРАНКИ! За Бога Франки! Н-Е-Е-Е-Е !

Затъмнение.

Лунната светлина огрява стаята, различаваме проснатото тяло на Том върху дивана, тръпнещо и подскачащо. В спалнята светва светлина. Вратата се отваря и виждаме Орели загърната в одяло.

ОРЕЛИ : Вик!? Какво става! Вик! (*Пали една малка лампа. Тя го забелязва на дивана, приближава се и разтърсва Том, все още сънен.*) Ей, събуди се! Вик! Събуди се!

ТОМ (*ошашаван*) : А?

ОРЕЛИ : Ако знаеш само как ме изплаши!

ТОМ : Какво има? Франки!?

ОРЕЛИ : Не е Франки. Аз съм, Орели!...Много приятно, няма що...

ТОМ (*излизайки от вцепенението си*) : А! Орели! А да...Извинявай, сънувах кошмар. Ох! Още не съм на себе си!...

ОРЕЛИ : Не знам какво си сънувал, но трябва да е било страшно! Викаше сякаш ти прогонваха дяволите!

ТОМ : Съжалявам...случва ми се за първи път...трябва да е заради...този портрет на стената...ще кажеш, че ме обвинява...

Става рязко и отива до прозореца, който е затворен. Хвърля поглед през него, но не вижда нищо ненормално.

ОРЕЛИ : Повече не ти се смее, така ли?

ТОМ : Повече не, наистина...Трябва да ме извиниш, бях отвратителен...

ОРЕЛИ : Случва се, не е толкова важно...(Поглежда го, прилепва се о него) И после, вечерта още не е свършила. Колко е часът, един?

ТОМ (се освобождава) : Да, но ти ставаш рано. Няма да е много разумно.

ОРЕЛИ : Рано ни е още да сме разумни. Млади сме и искаме да се посмеем. (Смее се) Не прекалено, де ! Знам накъде те избива смеха!

В този момент телефона звъни. Том се сковава в обятията на Орели.

ОРЕЛИ : Няма ли да отговориш?

ТОМ : Каж ми, ти събуди ли ме преди малко? Аз спях ли? Да не би да сънувам, че съм се събудил след някакъв кошмар?

ОРЕЛИ (притисвайки се отново до него) : Искаш ли аз да отговоря?

ТОМ (освобождавайки се) : Не, не, аз.(Вдига слушалката с явно безпокойство. Орели го следва и се прилепва за гърба му.) Ало? А, ти ли си?...Каж ми, как си?...Добре...Не, не, не ме притесняваш ни най-малко, не бях заспал...(Опитва се да се освободи от Орели.) Не, казах ти, че не ме притесняваш... (На Орели.) Спи...Не, говоря на... продължавай... И защо не можеш да заспиш?

ОРЕЛИ : Не можеш ли да кажеш на приятелчето ти да позвъни по-късно?

ТОМ : ...Защо не гледа телевизията? Имаше един филм от златния фонд..."Кратки срещи"...Вярно, не е весел, но си струва... (На Орели.) Ще ме оставиш ли за малко? (Орели, разсърдена, се надига.) Опитай се да четеш някоя книга... Само Библията ли има? Действително...За отбелязване, има хубави неща в Библията...Трябваше да вземеш една от моите, щеше да те преспи веднага! (Орели отива до прозореца и го отваря докато Том слуша Франки да говори.) Има такива вечери...да... Намини утре... Ако искаш да обядваме заедно... Където искаш... Не съм голям фен на вегетарианските... Където искаш...Свинско със зеле...хубаво!...(Той се смее. Орели внася клетката с птичките и я поставя зад Том, който не подозира нищо.) В момента съм преуморен и избухвам лесно и се боя... (Започва да кашля. През това време Орели е влязла в спалнята.) Трябва да запазиш духа си... Важно е за тебе, (Кашля.) за детето...Изглежда съм настинал...(Птичките започват да цвърчат. Том се обреща и ги открива с ужас. Хвърля телефона на пода.) О, не! Орели! Орели! Моля те!

Кашлица.

ОРЕЛИ (отвън) : Оправай се сам!

ТОМ : О, Господи! (Отдръпва се в другия ъгъл на стаята.) Орели, моля те, бъди мила, изнеси клетката!...Добре, щом е така...

Докопва една книга и се опитва да подхване дръжката на клетката с нея, но не успява. Опитва с една друга по-тънка, без успех. Орели се появява, облечена.

ОРЕЛИ : Дай на мене. *(Взема клетката и я изнася на балкона.)* Ти, бая си подигра с мене, хубаво ми се надсмя, сега ще има да разказваш на аверите си и да се пърчиш!

ТОМ : Не, кълна ти се, Орели, не е така. Аз не съм виновен, че ти си фантазирала по мой адрес!

ОРЕЛИ : Майка му стара, как се прекарах! Не трябва да се срещаш с хора, на които се възхищаваш. Създаваш си цяло кино, въобразяваш си разни неща и накрая, попадаш на някоя мижитурка, която те взема за ахмак...Правичката, такава съм си, щом харесвам книжлетата ти...Може наистина да съм малко мръднала, но ти си наистина едно нищо! На това отгоре съм сигурна, че клецаш като заек!

Тя излиза затръшвайки вратата. Том, ядосан, вдига рамене. Загася осветлението, отива в спалнята, но излиза почти веднага.

ТОМ : Разсъниха ме тези глупости. *(Запалва малка лампа на бюрото и започва да трака на машината)* "Клецаш като заек, каза просташки главната сестра."*(Вратата се отваря рязко и се появява Франки.)* Изплаши ме!

ФРАНКИ : Аз също се изплаших. Чух те да кръщиш и връзката прекъсна. Помислих, че ти се е случило нещо.

ТОМ : Всичко е наред. Трябваше да се разправа с канарчетата.

ФРАНКИ : А това ли било! Аз съм виновна, внесох ги за да им сменя пясъка и забравих да ги изнася! Много съжалявам!

ТОМ : Сторено е вече. Нищо сериозно...

ФРАНКИ : Разминах се с Орели на стълбището...Скарахте ли се?

ТОМ : Не, не, съвсем не...

ФРАНКИ : Тя не ми каза същото.

ТОМ : Без коментар...

ФРАНКИ : Аз също прекарах една ужасна нощ... Сънувах кошмар, заспивайки... Ужасяващ... Сънувах, че си на ръба на балкона и искаш да скочиш, а аз бях отсреща и се опитвах да ти попреча...но не можех да отроня нито дума...нищо не ми излизаше...

ТОМ : И какво, скочих ли?

ФРАНКИ : Да скочи...събудих се плувнала в пот, и ти се обадох.

ТОМ : Странно, аз също сънувах кошмар...

ФРАНКИ : Така ли, какъв беше?

ТОМ : Беше...(Взема се в ръце.) Глупав сън...Преследваше ме един гигантски охлюв, който искаше да ме приготви по рецептата "метр д'отел".

ФРАНКИ : А!

ТОМ : Беше отвратително...И след това излетя!
Пауза.

ФРАНКИ : Да ти направя ли един черен чай?...или билков? Ще те отпусне.

ТОМ : Не благодаря...Ще глътна един хап...

ФРАНКИ : Дай да ти направя един лицев масаж...(Франки се приближава до него, майчински му хваща главата и я опира на корема си. Той не се съпротивлява. Започва да му прави лицев масаж.) Отпусни се, това ще ти помогне...(Поставя двата палеца между веждите му.) Тази точка тука.. е твърда, напрегната...Знам, че всичко това се дължи отчасти на мене...Ако не вях телефонира...

ТОМ : Нямахте нищо да се промени...Никой не ме е бил по главата да домъкна това момиче у дома...

ФРАНКИ : Не, вината е моя, но не успявам да се почувствам виновна.

ТОМ : Ти никога не си се чувствала виновна, няма да започнеш сега я...

ФРАНКИ : По добре ли ти е?

ТОМ : Да, успокоява ми челото...Франки, мога ли да ти задам един въпрос...малко деликатен?

ФРАНКИ : Задавай.

ТОМ : В спомените ти, дали...Ох, не, неудобно е...

ФРАНКИ : Задай го, а ако е неудобен, няма да ти отговоря, и толкоз.

ТОМ : Да, но ако не ми отговориш става още по-неудобно.

ФРАНКИ : Тогава не го задавай...

Пауза.

ТОМ : Дали чуках лошо?

ФРАНКИ : Моля?

ТОМ : Много добре чу, не ме карай да повтарям...

ФРАНКИ : Неудобно е.

ТОМ : Видя ли, нали ти казах...

ФРАНКИ : Това е...това е много интимно...

ТОМ : Извинявай, нито дума повече. (*Мълчание.*) В моите спомени, имах усещането, че...как да кажа, се представях по-скоро добре. (*Франки не отговаря.*) Любопитно е, никога не съм си представял, че си могла да симулираш цели пет години...Или само украсяваме спомените...

ФРАНКИ (*престава да масажира*): Ама ти какво си се заровил сега! Какви ги измисляш!

ТОМ : Така или иначе, това няма вече никакво значение.

ФРАНКИ : Но, аз не искам да си мислиш това за мене! Притеснено ми е само да разговарям за тези неща...Това е всичко. Държиш ли наистина да ти отговоря?

ТОМ : Ако е с този тон, не съм много сигурен...

ФРАНКИ : Беше фантастично...Дори когато всичко вървеше зле и когато се карахме до смърт...Това е. Доволен ли си?

ТОМ : Не беше от голямо значение, питах само ей така...

ФРАНКИ : И за мене беше ей така. Ох, Желан ме ритна с краче!

ТОМ : Кой, кой?

ФРАНКИ : Желан...Намерих името...И тъй като не съм искала да зная дали бебето е мъжко или женско, става и за двете...

ТОМ : Но това е смешно!

ФРАНКИ : Никак даже. Много сладко име.

ТОМ : За да му натрапиш комплекс до край на живота му! Желан!...Ти няма да го кръстиш така?

ФРАНКИ : Намирам, че това е най-хубавото име, което може да се даде на едно дете!

ТОМ : Разбира се! Желан! В случай, че се усъмни? Ти искаш да успокоиш него или себе си да успокоиш?

ФРАНКИ (*спокойна*) : Престани, Том! Това не те засяга, детето е мое!

ТОМ : Знам, така е...Прави каквото искаш, но има деца, които идват обременени от самото начало.

ФРАНКИ : Прекосих улицата защото се безпокоях за тебе, не за да ме ругаеш. Мога да си отида!

Том я задържа.

ТОМ : Престани! Пошегувах се.

ФРАНКИ : Този род шеги не ми харесват.

ТОМ : Извинявай. Желан е много хубаво име...Можеше да бъде и по-лошо...Можеше да да го кръстиш Мразен например! (*Франки се засмива. Том сочейки корема ѝ.*) Може ли да пипна?

ФРАНКИ : Ако искаш...Това носи щастие.

Полага ръка на корема ѝ, когато входния звънец ги кара да подскочат.

ТОМ : Тя се връща. Държах се с нея като един мръсник и сега идва да ми разбие мутрата!

ФРАНКИ : Не, не, това трябва да е Жан Франсоа.

ТОМ : Той пък какво ще прави тука?

ФРАНКИ : Бях толкова обезумяла, че го извиках, в случай че ти е прилошало.

Звъни се отново.

ТОМ : Оправай се тогава с него, аз този не искам да го виждам.

Прибира се в спалнята и затръшва вратата. Франки отива да нагледне през шпионката и след това слага предпазната верига. Откръхва вратата.

ФРАНКИ : Я виж! Здравей Жан Франсоа.

ЖАН ФРАНСОА (*отвън*) : Е и какво?

ФРАНКИ : Нищо особено! Оказа се, че всичко е наред. Извинявай, че те обезпокоих.

Затваря вратата и тръгва да се приобщи към Том в спалнята, когато гласът на Жан Франсоа я спира.

ЖАН ФРАНСОА (отвън) : Франки! Франки, ела да ми отвориш! (Франки спира но се запъва като вироглаво дете.) Хайде Франки...Ела... (Франки се подчинява на гласа, който я подтиква да напредва като марионетка.) Ето...Ела...Да...Приблужи...Ела ми отвори...Вдигни веригата, сега отвори вратата... (Жан Франсоа влиза с каската под мишница.) Какво става?

ФРАНКИ : Нищо особено...Само малко е депресиран.

ЖАН ФРАНСОА : Чудесно! Не съм се разкарвал напразно. В спалнята ли си е?

ФРАНКИ : Да. Но не иска да те види.

ЖАН ФРАНСОА (отива да си налее чаша уиски) : Нормално...Каза ли ти нещо?

ФРАНКИ : Да, нещичко...Мисли, че има проблеми с обкръжението...

ФРАНКИ : Чудесно...Ясно ми е (Отива до вратата на спалнята и иска да я отвори, но тя е заключена.)Том. Аз съм, Жан Франсоа...

ТОМ (отвън) : Иди се перкай!

ФРАНКИ : Казах ли ти?

ЖАН ФРАНСОА : Ще ми се да побеседваме заедно Том.

ТОМ (отвън) : Разкарай се оттука, скапан гъз в шорти!

ЖАН ФРАНСОА : Не познахте, днес съм с панталон. Не ви се сърдя, че се държите агресивно! Даже ви разбирам! (Връща се към Франки.) За какво по-точно разговаряхте?

ФРАНКИ : Казах ти, за неговите проблеми с жените...с обкръжението ...Исках да кажа с обкръжението си...

ЖАН ФРАНСОА : Не знаех, че си има проблеми с жените.

ФРАНКИ : Казах ти с обкръжението си...

ЖАН ФРАНСОА : Разбрах много добре...Но какви? Импотентност? Хомосексуалисъм?

ФРАНКИ : А не, не започвай и ти!

ЖАН ФРАНСОА : Какво става? Франки? Защо не искаш да ми кажеш?

ФРАНКИ : Защото...това зазсяга само Том и мене!

ЖАН ФРАНСОА : Той и ти нямате връзка от шест години. Какво точно ти каза той?

ФРАНКИ : Искаше да знае какви бяха отношенията ни...

ЖАН ФРАНСОА : Сексуалните ви отношения?

ФРАНКИ : ...Нашите отношения, когато бяхме заедно...за да се успокои...

ЖАН ФРАНСОА : А ти успокои ли го?

ФРАНКИ : Да...Всъщност казах му истината.

ЖАН ФРАНСОА : Истината не всякога е добре да се каже.

ФРАНКИ : Не, беше чудесно...Никога не съм изпитвала това с никой мъж...той беше първият...О, Жан Франсоа, това което ме застигна е ужасно, но имам чувството, че никога не съм спирала да го обичам...Откакто ми отвори вратата, цяла една част от моя живот се изпари... Бях на осемнайсет години, с пъпки по челото... Само това ми липсваше в момента, какво нещастие!

ЖАН ФРАНСОА : Франки, твоето състояние те прави такава. Гнезденето...

ФРАНКИ : Какво?

ЖАН ФРАНСОА : Гнезденето...Като птичките. Ще снасяш, трябва ти гнездо, убежище. Това е жизнен импулс... Не искам да кажа, че чувствата ти са свързани с жилищната криза, която в момента преживяваш, но...

ФРАНКИ : Много ми се иска да е това... Грозна съм и дебела като тюлен, а се вземам за Скарлет О'Хара, това е гротескно.

ЖАН ФРАНСОА : Ти не си грозна, Франки, бременна си. Бременната жена е великолепна.

ТОМ (*отвън*) : Още ли не сте си тръгнали. Искате да ви изгоня с ритник в задника ли?

ЖАН ФРАНСОА (*на Франки*): Много добре, иска да поднови диалога. (*На Том.*) Отивам си.

ТОМ (*отвън*) : Най-последно!

ЖАН ФРАНСОА : Впрочем, дали водопроводчикът дойде да поправи душа? (*Мълчание.*) Каза ми че ще наmine днес...Знаем как е с водопроводчиците.

ТОМ(*отвън*) : Да, дойде.

ЖАН ФРАНСОА : Чудесно. Останахте ли доволен?

ТОМ (*отвън*) : Престанете да ми говорите като на невменяем, иначе ще изляза да ви забия един!

ЖАН ФРАНСОА (*на Том*) : Том, не искате ли да отворите тази врата да си поговорим...

ТОМ (*отвън*) : За какво? За Едиповия ви комплекс ли?

ЖАН ФРАНСОА : Не, за вашето либидо, например...

ФРАНКИ : Не биваше!

Вратата се отваря яростно и ЖанФрансоа отскача чевръсто назад. Том, гол до кръста с панталон, хваща за гушата Жан Франсоа.

ТОМ : Франки ли ви спомена за това?

ЖАН ФРАНСОА : Съвсем не...Вие знаете, че аз съм психоаналитик...Има известни улики, които веднага съм в състояние да тълкувам.

Том го повдига от земята.

ФРАНКИ : Спри се, Том!

ЖАН ФРАНСОА (*на Франки*) : Остави го да се изкаже.

ТОМ : Благодаря. И какво можете да изтълкувате тука в момента?

ЖАН ФРАНСОА : Вие имате неосъзнато желание към вашата бивша жена, което изплува на повърхността на съзнанието.

ТОМ : Имам желание преди всичко да ви забия един по мутрата.

ЖАН ФРАНСОА : Като добавка.

ФРАНКИ : Моля те Том, свали Жан Франсоа, той ще си върви и аз с него.

Том поставя Жан Франсоа върху облегалката на дивана.

ТОМ : Много ми се иска да ме забравите, вие и Франки.

ЖАН ФРАНСОА : Искате ви се да забравите Франки.

Том го прекатурва на дивана и скача оргоре му.

ТОМ : Ще затвориш ли голямата си уста дървен интелектуалец?

ФРАНКИ : Спри Том, ще го убиеш!

ЖАН ФРАНСОА : Като ме удушиш няма да заглушиш мислите си старче!

Франки надава вик и се хваща за корема. Том и Жан Франсоа се изправят.

ТОМ : Франки!

ФРАНКИ : Ах, боли...Ох!

Франки диша учестено. Том се вдига първи и се притичва на помощ.

ТОМ : Какво става, Франки, лошо ли ти е?

ФРАНКИ : Боли ме, имам контрации...Започва се. Ще раждам...О, не в седмия месец и половина!

ЖАН ФРАНСОА : Детето е жизнеспособно!

Том повдига Франки.

ТОМ (на Жан Франсоа) : Ама направете нещо, майка му стара, вие лекар ли сте или какво?

ЖАН ФРАНСОА : Без паника...Опитай се да се отпуснеш максимално...

ТОМ : Размърдайте задника си. На това отгоре вие сте виновния!

ЖАН ФРАНСОА : Ще търсим вината по-късно, моля ви...Чантата! Къде ми е чантата?

ТОМ : Под мишницата ви, тъпако!

ЖАН ФРАНСОА : А вие няма защо да стоите със скръстени ръце. Повикайте линейка!

ТОМ : Телефона, къде по-дяволите е телефона?

Обикаля стаята да търси телефона.

ЖАН ФРАНСОА (на Франки, прислушайки я) : Отпусни се...дишай...пусни ме, не мога да чуя тоновете, ето...(На Том.)Казах ви да извикате линейка, глух ли сте?

ТОМ : Не мога да намеря скапаня телефон!

ФРАНКИ : Тук е!

ЖАН ФРАНСОА : Тука е телефона. (Том се добира до телефона и набира един номер обикалайки сцената. Жан Франсоа на Франки.) Без паника, всичко е наред...

ТОМ : Ало? Бърза помощ?...По дяволите, чува се запис!

ФРАНКИ : Жан Франсоа...мокро ми е...кървя...

ЖАН ФРАНСОА : Не се безпокой, изтича ти водата, дишай!

ТОМ : Безобразие, ти можеш да пукнеш, те пуснали запис!

ЖАН ФРАНСОА : Затворете, старче! Късно е. Акуширали ли сте някога?

ТОМ : Не, защо?

ЖАН ФРАНСОА : Защото аз по време на стажа си никога не съм израздал!
(Засуква ръкавите си.) Нека да вдъхваме доверие...Усмихнете си!

Затъмнение.

Същият декор. Ранно утро над Париж. Том очевидно изтощен излиза от кухнята носейки съд за шампанско, който подава на Жан Франсоа останал в спалнята.

ТОМ : Ще свърши ли работа? Само това намерих...

ЖАН ФРАНСОА : Много добре...

ТОМ : Имате ли още нужда от мене?

Том отива да си налее едно уиски и се катурва на дивана. Жан Франсоа излиза от стаята и отива да си налее една чаша.

ЖАН ФРАНСОА : Не се спрявихте зле за един дебютант.

ТОМ : Добре, че вие бяхте тука, щях да припадна на три пъти.

ЖАН ФРАНСОА : Да ви наля ли една?

ТОМ : Няма да е зле...

ЖАН ФРАНСОА : Не бях практикувал от времето на студентския стаж, но в края на краищата това е като каране на колело, не се забравя. Наздраве!

ТОМ : Наздраве!

ЖАН ФРАНСОА : Нямам теглилка, но тя трябва да е някъде към три килограма!

ТОМ : И на мене така ми се струва, не че разбирам, но така, от пръв поглед, като сравниш...

ЖАН ФРАНСОА : С агнешка плешка...

Пауза.

ТОМ : Държа да се извиня за моето поведение тази нощ.

ЖАН ФРАНСОА : Върнахте си го, в известен смисъл...

ТОМ : Излъгах се спрямо вас, не ви прецених добре.

ЖАН ФРАНСОА : Не се корете, аз също...Взех ви за развей-прах, вие ме взехте за шарлатанин, квит сме. Франки ми откри нещо, което ми достави удоволствие.

ТОМ : Така ли какво?

ЖАН ФРАНСОА : Еростен...това сте вие.

ТОМ : Няма с какво да се гордея.

ЖАН ФРАНСОА : Заблуждавате се, изчетох всичките ви комикси без да зная кой се крие зад този псевдоним. Не е ли смешно?

ТОМ : Голотии, порно.

ЖАН ФРАНСОА : Много са добри...Напомнят ми малко Батай. Говоря за сценария. На това отгоре рисунките са изящни. Кой е художника?

ТОМ : Дюверже. Рисува и “Дяволчето” за деца.

ЖАН ФРАНСОА : Минахме тази възраст...(Става.) Съмва се.(Птичките започват да цвърчат на балкона.) Всъщност, мога да ви освободя от птичетата.

ТОМ : Мислех, че при вас е много тясно.

ЖАН ФРАНСОА : Наех голям апартамент. След седмица се пренасям.

ТОМ : Това ще ви облекчи живота.

ЖАН ФРАНСОА : Това ще облекчи преди всичко вашият.

ТОМ : Как така?

ЖАН ФРАНСОА : Ще мога да приютя Франки и бебето.

ТОМ : А?...Чудесно.

ЖАН ФРАНСОА : Ето, че накрая всичко се подреди. Не е ли прекрасен този изгрев върху покривите?

ТОМ : Да, прекрасен е.

Затъмнение.

Същия декор. През деня. Кош, с бебе вътре, заема централно място. Франки играе известно време с бебето, после един клаксон я привлича към балкона.

ФРАНКИ : Идвам, господин полицай...само две минути! Благодаря. *(Том влиза в стаята.)* Успяхте ли да вкарате клетката?

ТОМ : В багажника. Нямах никакви проблеми с птичките. Учудващо!

ФРАНКИ : Направо невероятно.

ТОМ : Не мога да си го обясня. Може би ще трябва да си купя една двойка пауни за компания. *(Смеят се. Франки хваща коша.)* Искаш ли да го сваля?

ФРАНКИ : Не, става, не е тъжка...Ще ме придружиш ли до Жан Франсоа?

ТОМ : Бих дошъл с удоволствие, но трябва да започна новото си криминале и...

ФРАНКИ : Така или иначе ще намина да довърша картината...

ТОМ : Не я пипай...Свикнах с нея...Ще ми е за урок...

ФРАНКИ : Взе ли телефона на Жан Франсоа?

ТОМ : Разбира се. Записах го.

ФРАНКИ : Добре. *(Приближава го.)* Доскоро, тогава и благодаря за всичко което направи за мен.

ТОМ : Ще ме накараш да се изчервя.

Франки остава коша, прегръща Том и го целува. Той остава безучастен.

ФРАНКИ : Няма ли да ме целунеш?

ТОМ : Да...разбира се...Знаеш, че не съм много по изявите.

ФРАНКИ : Можеш да ми подариш една целувка.

ТОМ : Разбира се.

Взема я в прегрътките си и я целува страстно по устата. Двамата се гледат мълчаливо изтукани.

ФРАНКИ : Защо го направи?

ТОМ : Извинявай...Изплъзна ми се... *(Отдолу, клаксонират.)* Жан Франсоа те чака.

ФРАНКИ : Не трябваше.

ТОМ : Съжалявам...не мислех, че това може да те разтърси до такава степен.

ФРАНКИ : Нямахше нужда. Хубаво си беше и така...

Отваря вратата и излиза. Том излиза след нея.

ТОМ (*отвън*) : Франки! Върни се! Добър ден, Г-жа Лъогук! (*Връща се държейки Франки в една ръка и коша в другата.*) Само минутка, Желана. Майка ти и аз имаме да си поговорим сериозно... (*На Франки.*) Ако те целунах, то е защото ми се стори, че на тебе ти се иска същото...

ФРАНКИ : Виждам, че си станал неудържим сваляч, но наистина ли си въобразяваш, че веднага ще падна в несвят само като ме докоснеш?

ТОМ (*привличайки я*) : Да опитаме?

ФРАНКИ : Моля те, не пред Желана!

ТОМ : Не мисля, че на десет дни това ще я разстрои.

ФРАНКИ : Пусни ме Том, бъди любезен, не сме вече деца.

ТОМ : Закълни се тогава върху главата на дъщеря ти, че нямаш желание?

ФРАНКИ : Том, ти както и аз знаем какво ще стане...Не можем и пет минути да живеем заедно без да се караме, без да се замериме с предмети, за какво тогава?

ТОМ : Кой ти говори да заживеем заедно?

ФРАНКИ : Нали...Ох ти си невъзможен!

ТОМ : Но ако наистина държиш...

ФРАНКИ : Колко си нахален! Нямам никакво желание да живея с тебе!

ТОМ : Целуни ме, Франки...Дай да те прегърна и ме целуни.

ФРАНКИ : Аз съм достатъчно голяма за да отгледам самичка дъщеря си. Ако понякога съм се съмнявала, то е, защото бях объркана... Но сега знам, че съм способна, узнах го още когато Жан Франсоа я положи на корема ми.

ТОМ : Моля те за нещо много просто, Франки, иска ми се да ми подариш една целувка...Даже една целувчица...

ФРАНКИ : И денят, в който пожелае да узнае кой е баща ѝ, тогава...

ТОМ : Ще бъде затруднена в избора си ; ще има двама... (*Пауза.*) Е какво, ще ме целунеш ли или да падна на колене?

ФРАНКИ : Знаеш много добре че имам желание, но това не ме устройва.

ТОМ : Добре тогава. *(Коленичи. На Желана.)* Желана, ти още не ме познаваш, но не мога да скрия от тебе, че имам добри и лоши страни. Повече от сигурно е, че ще се караме много, майка ти и аз... Рисуваме действително да се замеряме с чинии по главите. Но аз ти обещавам, че ще имаме само пластмасова посуда. *(Франки не може да въздържа усмивката си. Том на детето.)* Може да се очаква също родителите ти да се хвърлят яростно един връз други за да се целуват страстно и понякога пред тебе. Ще чуваш любовни викове както и псувни, това е сигурно... И ако не мога аз лично да ти направя братче, ще се постарам да не останеш ти единствена, за да не станеш като майка си едно ужасно разглезено дете. И на Коледа, ако си послушна, твоят американски татко ще ти изпрати страхотни перални машини, който ще продадем на висока цена, а парите ще внесем директно на твое име в Спестовна каса. *(Том става. На Франки.)* Ти я познаваш по-добре от мене. Какво ли мисли по този въпрос?

ФРАНКИ : Тя претегля за и против. От своя страна, аз няма да ѝ се намесвам. Ще има една окяна майка, без никакво чувство за ред и извънредно разхвърлена. Та вика си тя... Ако родителите ѝ успеят да се понасят, може да направи отстъпка...

ТОМ : Нещо като брак по сметка...Нищо ли не ти спомена за данъчните облекчения?

ФРАНКИ : В това отношение си приличаме много, тя не може да приеме нищо друго освен брак по любов.

Тя го целува страстно докато вратата се отваря и открива Жан Франсоа.

ЖАН ФРАНСОА : Побързай Франки, задръстил съм движението; глобата ми е в кърпа...*(Забелязва двойката отнесена във вихъра на любовта и замръзва на прага. Гледа ги за момент.)* Ох, че е хубаво, много хубаво... и е много...дестабилизиращо...

Затваря вратата, докато осветлението гасне.